

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 7.12.2022
COM(2022) 702 final

2022/0408 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om harmonisering av vissa delar av insolvensrätten

(Text av betydelse för EES)

{SEC(2022) 434 final} - {SWD(2022) 395 final} - {SWD(2022) 396 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Detta initiativ, som tillkännagavs i september 2020, är en del av kommissionens prioritering att gå vidare med kapitalmarknadsunionen, ett viktigt projekt för att främja finansiell och ekonomisk integration i Europeiska unionen¹.

Den bristande harmoniseringen av insolvensordningar har länge setts som ett av de största hindren för den fria rörligheten för kapital i EU och för en ökad integration av EU:s kapitalmarknader. År 2015 identifierade Europaparlamentet, rådet, kommissionen och Europeiska centralbanken (ECB) gemensamt insolvenslagstiftningen som ett nyckelområde för att uppnå en ”verklig” kapitalmarknadsunion². Detta har också varit en konsekvent uppfattning från internationella institutioner, såsom Internationella valutafonden (IMF) och många tankesmedjor. År 2019 identifierade IMF insolvensförfarandena som ett av de tre största hindren för ökad integration av kapitalmarknaderna i Europa, vid sidan av frågorna om öppenhet och lagstiftningens kvalitet. ECB har upprepade gånger betonat behovet av att ”ta itu med de stora bristerna och skillnaderna mellan insolvensramarna [...] utöver utkastet till direktiv om insolvens, omstrukturering och en andra chans, eftersom effektivare och mer harmoniserade insolvenslagar [tillsammans med andra åtgärder] kan öka säkerheten för investerare, minska kostnaderna och underlätta gränsöverskridande investeringar, och samtidigt göra riskkapital mer attraktivt och tillgängligt för företag³.

Insolvensreglerna är fragmenterade längs med nationella skiljelinjer. Skillnaderna mellan systemen leder till olika resultat i olika medlemsstater, och i synnerhet uppvisar förfarandena olika grader av effektivitet med avseende på hur lång tid det tar att avveckla ett företag och vilket värde som i slutändan kan återvinnas. I vissa medlemsstater leder detta till långdragna insolvensförfaranden och ett lågt genomsnittligt återvinningsvärde i avvecklingsärenden. Skillnader i de nationella systemen skapar också rättsosäkerhet när det gäller resultatet av insolvensförfaranden och leder till högre informations- och inlärningskostnader för gränsöverskridande borgenärer jämfört med de som endast är verksamma i det egna landet.

Resultaten av insolvensförfaranden varierar avsevärt mellan medlemsstaterna, med en genomsnittlig indrivningstid på mellan 0,6 och 7 år och rättegångskostnader på mellan 0 % och över 10 %. De genomsnittliga återvinningsvärdena för företagslån i EU var 40 % av det utestående beloppet vid tidpunkten för betalningsinställelsen och 34 % för små och medelstora företag från och med 2018⁴. Låga återvinningsvärden, långdragna

¹ COM(2020) 590 final.

² De fem ordförandenas rapport (https://ec.europa.eu/info/publications/five-presidents-report-completing-europes-economic-and-monetary-union_en), Europaparlamentets resolution av den 9 juli 2015 om att bygga en kapitalmarknadsunion (2015/2634 (RSP)) och av den 8 oktober 2020 om den fortsatta utvecklingen av kapitalmarknadsunionen (2020/2036 (INI)).

³ Europeiska centralbanken, ”Financial integration in Europe”, maj 2018, <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/fie/ecb.financialintegrationineurope201805.en.pdf> och ”Financial Integration and Structure in the Euro Area”, april 2022, <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/fie/ecb.fie202204~4c4f5f572f.en.pdf>.

⁴ Uppgifterna härrör från ett referensundersökning som utförts av Europeiska bankmyndigheten. Se Europeiska bankmyndigheten, Report on the benchmarking of national loan enforcement framework, 2020, EBA/REP/2020/29, https://www.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/About%20Us/Missions%20and%20tasks/Call%20for%20Advice/2020/Report%20on%20the%20benchmarking%20of%20national%20loan%20enforcement%20frameworks/962022/Report%20on%20the%20benchmarking%20of%20national%20loan%20enforcement%20frameworks.pdf. Nationella insolvensexperter, som tillhandahöll

insolvensförfaranden och höga förfarandekostnader påverkar inte bara effektiviteten i ett företags avveckling. De är också en viktig faktor för investerare eller borgenärer när de fastställer nivån på den riskpremie de förväntar sig att få tillbaka i en investering. Ju mindre effektiv insolvensordningen är, ju högre premie tar investerarna ut, allt annat lika. En högriskpremie ökar kapitalkostnaden för företaget och, om risken är särskilt hög, avskräcker investerare från att tillhandahålla krediter. Detta begränsar i sin tur företagets val av finansiering och mer allmänt dess förmåga att skaffa ekonomiskt överkomlig finansiering för att utvidga sin verksamhet.

10–20 procent av de 120 000–150 000 årliga insolvensfallen i EU innefattade ett gränsöverskridande tillhandahållande av krediter. Skillnaderna mellan insolvensordningarna i EU utgör ett särskilt problem för gränsöverskridande investerare, som potentiellt måste överväga 27 olika insolvensordningar när de bedömer en investeringsmöjlighet utanför den egna medlemsstaten. Förutsättningarna är inte likvärdiga, vilket innebär att jämförbara investeringar i medlemsstater med effektivare insolvensordningar anses vara mer attraktiva än i medlemsstater med mindre effektiva insolvensordningar. Detta skapar ett betydande hinder för det gränsöverskridande flödet av kapital och för den inre kapitalmarknadens funktion i EU. Företag i medlemsstater med effektivare insolvensregler kommer sannolikt också att ha tillgång till billigare finansiering, vilket ger dem en konkurrensfördel jämfört med företag från andra medlemsstater. Skillnader i medlemsstaternas insolvensordningar kan dessutom avskräcka investerare från att överväga investeringar i medlemsstater vars rättssystem de är mindre bekanta med. Det gäller särskilt de investerare som saknar resurser för att bedöma 27 olika insolvensordningar. Detta minskar den samlade potentialen för gränsöverskridande investeringar i EU, begränsar djupet och bredden på EU:s kapitalmarknader och undergräver framgångarna för kapitalmarknadsunionen överlag.

Den pågående energikrisen och det begränsade finanspolitiska utrymmet för offentliga subventioner kan leda till en ökning av antalet företagsnedläggningar i framtiden. Fler företag kan hamna i situationer där deras skuldnivå visar sig vara ohållbar. Den senaste ekonomiska utvecklingen visar dessutom att EU:s ekonomi fortfarande är sårbar för betydande ekonomiska chocker och påfrestningar. Om sådana skulle inträffa skulle effektivare och bättre anpassade insolvensregler i EU öka förmågan att absorbera dem. De skulle också bidra till att begränsa de negativa effekterna (och kostnaderna för investerarna) av oordnade avvecklingar. I grundscenariot kommer insolvensärenden att fortsätta att vara en utmaning för rättssystemens kapacitet, men lösningar skulle saknas för att ta itu med problemen med långa och ineffektiva förfaranden, lägre återvinningsvärden och i slutändan lägre kreditgivning och mindre strukturell anpassning av ekonomin.

Avsaknaden av mer konvergens i insolvenssystemen kommer att innebära att nivån på gränsöverskridande investeringar och gränsöverskridande affärsförbindelser inte skulle nå sin potential.

Det krävs åtgärder på EU-nivå för att avsevärt minska fragmenteringen av insolvenssystemen. Sådana åtgärder skulle stödja konvergensen av specifika element i medlemsstaternas insolvensregler och skapa gemensamma standarder i alla medlemsstater, vilket skulle underlätta gränsöverskridande investeringar.

Åtgärder på EU-nivå skulle säkerställa jämbördiga villkor och göra det möjligt att undvika negativ inverkan på gränsöverskridande investeringsbeslut som orsakas av brist på

uppskattningar för det referensscenario som användes för Världsbankens indikatorer för insolvens i Doing Business, pekade på ett intervall på 1,5–3,5 år för indrivningstid och rättsliga kostnader på mellan 9 och 15 % för EU:s medlemsstater. Återvinningsgraden vid likvidation i en EU-medlemsstat varierade mellan 32 % och 44 %, med ett genomsnitt på 38 % för de berörda medlemsstaterna.

information om och skillnader i utformningen av insolvensordningar. Detta skulle bidra till att underlätta gränsöverskridande investeringar och konkurrens och samtidigt skydda den inre marknadens korrekta funktion. Eftersom skillnader i insolvensordningar är ett stort hinder för gränsöverskridande investeringar är det av största vikt att åtgärda detta hinder för att förverkliga en inre marknad för kapital i EU.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Detta förslag är helt förenligt med annan EU-lagstiftning på det berörda politikområdet, särskilt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023⁵ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848⁶, eftersom det behandlar problem som inte tas upp i annan befintlig lagstiftning. Denna EU-åtgärd syftar därmed till att komma till rätta med en faktisk lucka i lagstiftningen.

Direktiv (EU) 2019/1023 är ett instrument för riktad harmonisering som är inriktat på två specifika typer av förfaranden: förfaranden före insolvens, och skuldavskrivningsförfaranden för företag som misslyckats. Båda förfarandena var nya och hade tidigare saknats i de flesta medlemsstaters nationella insolvensregler. Förfaranden för förebyggande rekonstruktion (avdelning II i direktiv (EU) 2019/1023) är system som är tillgängliga för gäldenärer i ekonomiska svårigheter innan de blir insolventa, dvs. när det endast finns en sannolikhet för insolvens. De bygger på att det finns en mycket större chans att rädda företag i svårigheter när verktyg för omstrukturering av deras skulder finns tillgängliga i ett mycket tidigt skede, innan de blir definitivt insolventa. Minimimormerna för harmonisering i direktiv (EU) 2019/1023 om ramar för förebyggande rekonstruktion gäller endast företag som ännu inte är insolventa och syftar till att undvika insolvensförfaranden för företag som fortfarande kan återställas till lönsamhet. De behandlar inte en situation där ett företag blir insolvent och måste genomgå ett insolvensförfarande. På samma sätt tar minimimormerna rörande en andra chans för företag som misslyckats (avdelning III i direktiv (EU) 2019/1023) inte upp hur insolvensförfaranden genomförs. De avser i stället skuldavskrivning för insolventa företag som en konsekvens av insolvens och kan beskrivas som en reglering av effekter efter insolvens som dock inte i sig innebär en harmonisering av insolvenslagstiftningen.

Förordning (EU) 2015/848 antogs på den rättsliga grunden för civilrättsligt samarbete (artikel 81 i EUF-fördraget)⁷. Genom förordning (EU) 2015/848 infördes enhetliga regler om internationell behörighet och tillämplig lag som – vid gränsöverskridande insolvens – fastställer i vilken medlemsstat insolvensförfarandet ska inledas och vilken lag som ska tillämpas. Samtidigt fanns det enhetliga regler som säkerställde att de domar som meddelats av de behöriga domstolarna i dessa mål erkänns och vid behov verkställs på alla medlemsstaters territorium. Förordning (EU) 2015/848 påverkar inte innehållet i den nationella insolvenslagstiftningen. Den fastställer vilken lag som ska tillämpas, men föreskriver inte några egenskaper eller miniminormer för den lagen. Den tar därför inte upp skillnaderna mellan medlemsstaternas insolvenslagstiftning (och därav följande problem och kostnader).

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023 av den 20 juni 2019 om ramverk för förebyggande rekonstruktion, om skuldavskrivning och näringsförbud och om åtgärder för att göra förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning effektivare samt om ändring av direktiv (EU) 2017/1132 (Rekonstruktions- och insolvensdirektiv) (EUT L 172, 26.6.2019, s. 18).

⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 5.6.2015, s. 19).

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Detta förslag är helt förenligt med kommissionens prioritering att främja kapitalmarknadsunionen och i synnerhet med åtgärd 11 i handlingsplanen för kapitalmarknadsunionen och kommissionens efterföljande meddelande om kapitalmarknadsunionen. I handlingsplanen för kapitalmarknadsunionen från 2020⁸ tillkännagavs att kommissionen skulle ta ett lagstiftningsinitiativ eller ett initiativ utan lagstiftningskaraktär för minimiharmonisering eller ökad konvergens inom specifika områden av lagstiftningen för insolvens utanför banksektorn för att göra resultaten av insolvensförfarandena mer förutsägbara. Den 15 september 2021 tillkännagav ordförande Ursula von der Leyen i sin avsiktsförklaring⁹ till parlamentet och rådets ordförandeskap ett initiativ om harmonisering av vissa aspekter av lagstiftningen om insolvensförfaranden, som ingår i kommissionens arbetsprogram för 2022¹⁰. I kommissionens meddelande om kapitalmarknadsunionen, som offentliggjordes i november 2021, aviserades ett kommande direktiv, eventuellt kompletterat med en rekommendation från kommissionen, på området företagsinsolvens¹¹.

Förslaget är också helt förenligt med de riktade landsspecifika rekommendationerna inom ramen för den europeiska planeringsterminen för att göra de nationella insolvenssystemen snabbare och mer effektiva, vilket har lett till insolvensreformer i vissa medlemsstater.

Det är också förenligt med rådets direktiv 2001/23/EG¹², eftersom det inte inkräktar på principen att arbetstagare inte behåller sina rättigheter när överlåtelsen sker inom ramen för ett insolvensförfarande. I artikel 5.1 i direktiv 2001/23/EG anges särskilt att om inte medlemsstaterna föreskriver något annat, ska artiklarna 3 och 4 om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av äganderätten till ett bolag inte tillämpas om överlåtaren är föremål för ett konkursförfarande eller något motsvarande insolvensförfarande som inletts i syfte att likvidera överlåtarens tillgångar och som står under tillsyn av en behörig offentlig myndighet. Förslaget är fullt förenligt med denna bestämmelse när det reglerar pre-pack-förfaranden¹³. I linje med EU-domstolens dom i Heiploeg-målet¹⁴ klargör detta förslag särskilt att avvecklingsfasen i prepack-förfaranden måste betraktas som ett konkurs- eller insolvensförfarande som inletts i syfte att avveckla överlåtarens tillgångar under tillsyn av en behörig offentlig myndighet i den mening som avses i artikel 5.1 i direktiv 2001/23/EG.

Förslaget är också förenligt med Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG¹⁵, som syftar till att begränsa ackumulering av miljöansvar och säkerställa efterlevnad av principen

⁸ COM/2020/590 final.

⁹ Se s. 4: state_of_the_union_2021_letter_of_intent_en.pdf (europa.eu).

¹⁰ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén Kommissionens arbetsprogram 2022 Göra Europa starkare tillsammans COM (2021) 645 final cwp2022_en.pdf (europa.eu)).

¹¹ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: Kapitalmarknadsunionen – Ett år efter handlingsplanen, COM/2021/720 final, finns på EUR-Lex – 52021DC0720 – SV – EUR-Lex (europa.eu).

¹² Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter (EGT L 82, 22.3.2001, s. 16).

¹³ I prepack-förfaranden säljs gäldenärens verksamhet eller en del av denna enligt ett avtal som förhandlas konfidentiellt innan ett insolvensförfarande inleds under tillsyn av en administratör som utsetts av en domstol. Detta följs av ett kortfattat insolvensförfarande, i vilket den förhandlade försäljningen formellt godkänns och genomförs.

¹⁴ Domstolens dom av den 28 april 2022 i mål C-237/20 (Federatie Nederlandse Vakbeweging mot Heiploeg Seafood International BV), EU:C:2022:321.

¹⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöansvar för att förebygga och avhjälpa miljöskador (EUT L 143, 30.4.2004, s. 56).

om att förorenaren betalar. Genom direktiv 2004/35/EG åläggs medlemsstaterna att vidta åtgärder för att främja att lämpliga ekonomiska och finansiella aktörer utvecklar instrument och marknader för ekonomisk säkerhet, inklusive finansiella mekanismer vid insolvens, i syfte att verksamhetsutövare ska kunna utnyttja finansiella garantier för att fullgöra sitt ansvar enligt direktiv 2004/35/EG. Dessa mekanismer syftar till att säkerställa att fordringar blir delgivna även i fall där gäldenären blir insolvent. Förslaget påverkar inte sådana åtgärder som vidtas på grundval av direktiv 2004/35/EG. Tvärtom skulle ett mer ändamålsenligt insolvensregelverk främja en snabbare och mer effektiv återvinning av tillgångsvärden överlag och därmed underlätta utverkande av ersättning för miljöfordringar från ett insolvent företag även utan att man behöver tillgripa instrument för ekonomisk säkerhet, i full överensstämmelse med målen i direktiv 2004/35/EG.

Slutligen kommer detta förslag att hjälpa fler företagare att dra nytta av skuldavskrivning, eftersom insolvensförfaranden mot mikroföretag kommer att kunna inledas lättare och genomföras på ett mer effektivt sätt. Detta är i linje med målet i det stödpaket för små och medelstora företag som ordförande Ursula von der Leyen tillkännagav i sitt tal om tillståndet i unionen i september 2022.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Förslaget grundar sig på artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*), enligt vilken åtgärder kan beslutas för tillnärmning av nationella bestämmelser som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

Insolvenslagstiftningen säkerställer en ordnad avveckling av företag i finansiella och ekonomiska svårigheter. Den anses vara en av de viktigaste faktorerna för att fastställa kostnaden för finansiella investeringar, i den bemärkelsen att de gör det möjligt att fastställa det slutliga återvinningsvärdet av investeringar i insolventa företag.

Stora skillnader i de nationella insolvensförfarandenas effektivitet skapar hinder för den fria rörligheten för kapital och en väl fungerande inre marknad genom att göra gränsöverskridande investeringar mindre attraktiva. En anledning till detta är svårigheter att förutsäga resultatet av insolvensförfaranden för företag i olika medlemsstater, vilket leder till högre kostnader för att finna information för gränsöverskridande investerare. Dessa skillnader leder dessutom till stora skillnader i återvinningsvärde för investeringar i insolventa företag i EU. Konkurrensvillkoren är därför inte lika i unionen, och likartade investeringar ses som mer attraktiva i medlemsstater med mer effektiv insolvenslagstiftning än i medlemsstater med mindre effektiv sådan. Företag från medlemsstater med mer effektiv insolvenslagstiftning kan dra nytta av lägre kapitalkostnader jämfört med företag från andra medlemsstater och kan därför i allmänhet dra nytta av en enklare tillgång till kapital.

Syftet med förslaget är att minska skillnaderna i nationell insolvenslagstiftning och på så sätt åtgärda problemet med ineffektiva insolvenslagar i vissa medlemsstater, öka förutsägbarheten i insolvensförfaranden i allmänhet och minska hindren för den fria rörligheten för kapital. Genom att harmonisera särskilda aspekter av insolvenslagstiftningen syftar förslaget särskilt till att minska informations- och inlärningskostnaderna för gränsöverskridande investerare. Mer enhetliga insolvenslagar bör därför leda till ett ökat utbud av finansiering för företag i hela unionen.

Detta förslag grundar sig inte på artikel 81 i EUF-fördraget, eftersom det inte uteslutande behandlar situationer med gränsöverskridande följder. Huvudsyftet med förslaget är att i

synnerhet undanröja hinder för gränsöverskridande investeringar, men det syftar också till en tillnärmning av nationella bestämmelser som konsekvent skulle gälla både företag och entreprenörer som är verksamma i en medlemsstat och sådana som är verksamma i flera medlemsstater. Förslaget skulle därför också omfatta situationer utan gränsöverskridande dimension varför användningen av artikel 81 som rättslig grund inte är motiverad.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

De hinder som följer av vitt skilda nationella insolvenssystem hindrar förverkligandet av en inre marknad i EU i allmänhet och skapandet av kapitalmarknadsunionen i synnerhet, och motiverar därför ett mer enhetligt insolvensregelverk på EU-nivå. Medlemsstaternas olika utgångspunkter, rättstraditioner och politiska preferenser innebär dock att reformer på nationell nivå inom detta område sannolikt inte kommer att leda till allmänt konvergerande insolvenssystem och därmed inte heller medföra en förbättring av deras övergripande effektivitet.

Harmoniseringen av nationell insolvenslagstiftning kan leda till att EU:s kapitalmarknader fungerar mer enhetligt, minska marknadsfragmenteringen och säkerställa bättre tillgång till företagsfinansiering. Åtgärder på EU-nivå är bättre lämpade för att avsevärt minska fragmenteringen av de nationella insolvenssystemen och säkerställa konvergens mellan relevanta delar av medlemsstaternas insolvensregler på ett sätt som skulle underlätta gränsöverskridande investeringar i alla medlemsstater. Åtgärder på EU-nivå skulle också säkerställa lika villkor och minska risken för att gränsöverskridande investeringsbeslut påverkas negativt av faktiska skillnader i insolvenssystemen och brist på information om dessa skillnader.

- **Proportionalitetsprincipen**

Målet med detta direktiv är att bidra till en väl fungerande inre marknad och avlägsna hinder mot utövandet av grundläggande friheter, såsom den fria rörligheten för kapital och etableringsfriheten, som beror på skillnader i nationell rätt och nationella förfaranden på området företagsinsolvens. För att uppnå detta mål fastställs i detta förslag endast harmoniserade minimikrav och detta endast med avseende på vissa delar av materiell insolvenslagstiftning där inverkan på sådana förfarandens effektivitet och längd sannolikt kommer att vara störst.

Detta förslag ger medlemsstaterna tillräcklig flexibilitet att anta åtgärder på de områden som inte omfattas av förslaget samt att fastställa ytterligare åtgärder på de områden som är harmoniserade, förutsatt att dessa åtgärder är i linje med syftet med detta förslag. I enlighet med subsidiaritetsprincipen, som fastställs i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen, går detta förslag inte längre än vad som är nödvändigt för att uppnå dess mål.

- **Val av instrument**

Artikel 114 i EUF-fördraget medger att akter antas i form av en förordning eller ett direktiv. Integrationen av EU:s inre marknad på området insolvenslagstiftning kan bäst uppnås genom tillnärmning av lagstiftningen, genom harmonisering på grundval av ett direktiv, eftersom ett direktiv respekterar medlemsstaternas olika rättskulturer och rättssystem på insolvensrättens område och ger tillräcklig flexibilitet i införlivandeprocessen för att genomföra gemensamma miniminormer på ett sätt som är förenligt med dessa olika system.

En rekommendation skulle inte kunna uppnå den önskade tillnärmningen på detta politikområde, där stora skillnader mellan medlemsstaternas bindande lagstiftning har konstaterats. Samtidigt skulle en tillnärmning genom en förordning inte ge medlemsstaterna tillräcklig flexibilitet att anpassa sig till lokala förhållanden och bevara samstämmigheten mellan insolvensreglerna och det nationella rättssystemet på ett bredare plan.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Ej tillämpligt

- **Samråd med berörda parter**

Kommissionen har samrått med berörda parter under hela utarbetandet av detta förslag. Bland andra initiativ har kommissionen särskilt

- i) genomfört ett särskilt öppet offentligt samråd (18 december 2020–16 april 2021).
- ii) rådfrågat allmänheten om en inledande konsekvensbedömning (11 november 2020–9 december 2020),
- iii) hållit särskilda möten med medlemsstaternas experter den 22 mars 2022 och den [25] oktober 2022,
- iv)) hållit ett särskilt möte med berörda parter den 8 mars 2022.

129 bidrag från 17 medlemsstater och Storbritannien lämnades in som svar på det offentliga samrådet online. En tredjedel av svaren lämnades av förvaltare och yrkesutövare med intresse av insolvensområdet (denna kategori innefattar såväl insolvensförvaltare som advokater). Omkring 20 % av svaren inkom från intressenter i finanssektorn, omkring 12 % från intressenter i företags- och handelssektorn, 7 % från intresseorganisationer i den sociala och ekonomiska sektorn och 5,5 % från domare. Dessutom inkom 10 svar (7,75 %) från offentliga myndigheter i 8 medlemsstater. Av dessa 10 svar kom sju från statliga myndigheter.

Intressenterna uppgav att de problem som skillnader i medlemsstaternas insolvensregler orsakar den inre marknaden är allvarliga. Sådana skillnader mellan de nationella regelverken har en avskräckande verkan på gränsöverskridande investeringar och utlåning. Enligt berörda parter påverkar dessa skillnader den inre marknadens funktion, särskilt när det gäller 1) talan om återvinning, 2) spårning och återvinning av insolvensboets tillgångar, 3) skyldigheter och ansvar för företagsledare vid nära förestående insolvens. och 4) hur insolvensförfaranden utlöses. Följaktligen var en överväldigande majoritet av intressenterna positiva till EU-åtgärder för att förbättra konvergensen på detta politikområde. Dessa åtgärder kunde ha formen av riktad lagstiftning (37,21 %), en rekommendation (23,26 %) eller en kombination av båda dessa alternativ (27,13 %).

Kommissionen anordnade också ett särskilt möte med en grupp utvalda intressenter. Bland de inbjudna fanns företrädare för finanssektorn och företags- och handelssektorn, arbetstagarföreträdare, konsumenter, förvaltare och yrkesverksamma som arbetar med insolvensförfaranden samt akademiker och medlemmar i tankesmedjor. Under mötet bidrog intressenterna aktivt genom att rapportera om praktiska svårigheter till följd av fragmenteringen av de nationella insolvensramarna och de skiftande resultatnivåer som blir följden av detta. De uttryckte också sitt stöd för en större konvergens i det rättsliga landskap som omgärdar insolvensförfaranden i EU.

Utbetet av initiativet stöddes av expertgruppen för rekonstruktions- och insolvensrätt. Denna expertgrupp inrättades ursprungligen av kommissionen för att utarbeta det förslag som ledde fram till direktiv (EU) 2019/1023. Gruppen utökades sedan med 10 enskilda experter som utsågs till företrädare för ett gemensamt intresse inom ett visst politikområde (de intressegrupper som företrädades var finansiella borgenärer, borgenärer med kommersiella

fordringar, konsumenter med fordringar, anställda med fordringar samt insolventa eller överskuldssatta gäldenärer).

Som en del av arbetet med att utarbeta förslaget begärde kommissionen två externa studier om särskilda insolvensområden. Ett konsortium bestående av Tipik och Spark Legal Network fick i uppdrag att utföra dessa studier. I den första studien, där man bedömer otillbörliga metoder för forum shopping i insolvensförfaranden efter 2015 års ändringar av förordning (EU) 2015/848, undersöks också i vilken utsträckning skillnader mellan nationella insolvensregler fungerar som ett incitament för intressenter att missbruka forum shopping. I den andra studien analyseras frågan om spårning och återvinning av tillgångar i insolvensförfaranden. Båda studierna inbegriper empiriska analyser, där uppdragstagarens datainsamling omfattade både offentliga onlineundersökningar och strukturerade intervjuer med en rad intressenter från alla medlemsstater. Dessutom har kommissionen låtit genomföra en särskild studie, beställd från Deloitte/Grimaldi, om vilka effekter åtgärder inriktade företagsinsolvens har med avseende på värdeåtervinningen och insolvensförfarandenas effektivitet. De tre studierna är tillgängliga på kommissionens webbplats.

Kommissionen samrådde också med medlemsstaterna i flera omgångar under utarbetandet av förslaget. Initiativet har diskuterats vid flera tillfällen av finansministrarna i de medlemsstater som uttryckte sitt stöd för initiativet. I rådets slutsatser (Ekofin) av den 3 december 2020 om handlingsplanen för kapitalmarknadsunionen¹⁶ uppmanades kommissionen att genomföra detta initiativ. Dessa slutsatser bekräftades i uttalandet från eurotoppmötet den 11 december 2020¹⁷. I april 2021 drog Eurogruppens ministrar slutsatsen att nationella reformer av insolvenssystemen bör ske i överensstämmelse med det arbete som bedrevs parallellt under ledning av EU-institutionerna inom ramen för handlingsplanen för kapitalmarknadsunionen¹⁸. I uttalandet från eurotoppmötet den 25 juni 2021 bekräftades att ”strukturella utmaningar för integrationen och utvecklingen av kapitalmarknaderna, särskilt inom specifika områden av insolvenslagstiftningen för bolag, behöver identifieras och åtgärdas”¹⁹. På samma sätt visade Europaparlamentet sitt stöd för effektivare och mer harmoniserade insolvenssystem och uppmanade kommissionen att göra ett starkare åtagande för att nå verkliga framsteg på detta område, vilket enligt parlamentet fortfarande utgör ett stort hinder för en verklig integration av EU:s kapitalmarknader²⁰.

Samtidigt har vissa medlemsstater, med tanke på den nära kopplingen mellan insolvenslagar och andra områden av nationell lagstiftning (såsom sakrätt och arbetsrätt) och skillnaderna i de viktigaste politiska målen för insolvenslagstiftningen, uttryckt reservationer mot bindande lagstiftning om harmonisering av insolvenslagstiftningen, bland annat i en skrivelse till kommissionen av den 1 april 2021.

Den 22 mars 2022 anordnade kommissionen en särskild workshop med statliga experter från medlemsstaterna. Medlemsstaterna betonade behovet av en djupgående och detaljerad problemanalys och vikten av att ha en tydlig diagnos av problemens omfattning, av de intressenter som påverkas av problemen och av hur problemen faktiskt påverkar den inre

¹⁶ Rådets slutsatser om kommissionens handlingsplan, dok. nr 12898/1/20 REV 1.

¹⁷ Dok. nr EURO 502/20.

¹⁸ Se kommissionens not angående diskussionen på <https://www.consilium.europa.eu/media/49192/20210416-eg-com-note-on-insolvency-frameworks.pdf>. Den sammanfattande skrivelsen om diskussionen finns på <https://www.consilium.europa.eu/media/49366/20210416-summing-up-letter-eurogroup.pdf>.

¹⁹ Dok. nr EURO 502/21.

²⁰ Europaparlamentets resolution av den 8 oktober 2020 om den fortsatta utvecklingen av kapitalmarknadsunionen: bättre tillgång till kapitalmarknadsfinansiering, särskilt för små och medelstora företag, och större möjligheter för icke-professionella investerare att delta, 2020/2036(INI).

marknaden. När det gäller arten av eventuella framtida åtgärder på EU-nivå ansåg vissa medlemsstater att det behövs en försiktig strategi och föreslog att åtgärderna bör inriktas på att förbättra insolvensförfarandenas effektivitet.

Den 25 oktober 2022 anordnade kommissionen en andra workshop med statliga experter från medlemsstaterna för att informera dem om de politiska alternativ som ingår i konsekvensbedömningen och hur långt arbetet med förslaget har kommit.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Konsekvensbedömningen som åtföljer detta förslag bygger på uppgifter som tagits fram genom skrivbordsforskning och främst från följande studier och sakkunnigutlåtanden²¹:

- Deloitte/Grimaldi (2022), ”Study to support the preparation of an impact assessment on a potential EU initiative increasing convergence of national insolvency laws”, utkast till slutrapport, GD JUST, mars 2022.
- Spark, Tipik, ”Study on the issue of abuse forum shopping in insolvency proceedings”, GD JUST, februari 2022 (särskilt kontrakt nr JUST/2020/JCOO/FW/CIVI/0160).
- Spark, Tipik, ”Study on tracing and recovery of debtor’s assets by insolvency practitioners” DG JUST, mars 2022 (särskilt kontrakt nr. JUST/2020/JCOO/FW/CIVI/0172).

Underlaget som samlades in och användes i konsekvensbedömningen var i allmänhet av faktakarakter eller hämtades från ansedda och allmänt erkända källor som fungerar som riktmärken och referenspunkter i sammanhanget. Den information som kom in från parterna som deltog i samrådet behandlades allmänt som åsikter, såvida det inte rörde sig om rena fakta.

- **Konsekvensbedömning**

I konsekvensbedömningen analyserades tre centrala aspekter av insolvenslagstiftningen: i) återvinning av tillgångar från det avvecklade insolvensboet, ii) förfarandenas effektivitet, och iii) förutsägbar och rättvis fördelning av det återvunna värdet mellan borgenärerna. Dessa tre dimensioner omfattar i synnerhet frågor med koppling till återvinningstalan, spårning av tillgångar, företagsledares skyldigheter och ansvar, försäljning av ett företag som en fortgående verksamhet genom ”prepack-förfaranden”, kriteriet för utlösande av ett insolvensförfarande, en särskild insolvensordning för mikroföretag och småföretag, rangordning av fordringar och borgenärskommittéer. Alternativen fastställdes på grundval av synpunkter från en expertgrupp på området rekonstruktions- och insolvensrätt, en särskild studie och diskussioner med berörda parter. De analyserades utifrån tre mål, nämligen om de i) möjliggör ett högre återvinningsvärde, ii) leder till kortare handläggningstid för insolvensförfaranden, och iii) medför minskad rättsosäkerhet och lägre informationskostnader, särskilt för gränsöverskridande investerare.

²¹ Andra studier har förberetts för kommissionens räkning i samband med utarbetandet av detta initiativ: 1) Europeiska kommissionen, ”Improving the evidence base on transfer of business in Europe: bilaga C: case study on the cross-border dimension of business transfers”, Genomförandeorganet för små och medelstora företag, Publikationsbyrån, februari 2021, tillgänglig på: 2) Steffek, F., ”Analysis of individual and collective loan enforcement law in the EU Member States”, GD FISMA, november 2019, tillgänglig på 3) McCormack, G. et al., ”Study on a new approach to business compliation and insolvency, comparative legal analysis of the Member States ’relevant provisions and practices”, DG JUST, januari 2016, tillgänglig på 4) Europeiska bankmyndigheten, ”Report on the benchmarking of national loan enforcement frameworks, Response to the European Commission’s call for advice on benchmarking on national loan enforcement frameworks (including insolvency frameworks) from a bank creditors perspective”, november 2020, EBA/Rep/2020/29.

Förslaget och den reviderade konsekvensbedömningen behandlar synpunkterna från nämnden för lagstiftningskontroll, som i sitt första yttrande av den 24 juni 2022 drog slutsatsen att det var nödvändigt att justera konsekvensbedömningen innan man gick vidare med detta initiativ. Ytterligare underlag samlades in för att utröna hur de nuvarande insolvensförfarandena inverkar negativt på gränsöverskridande investeringar på den inre marknaden och hur dessa effekter kan jämföras med andra faktorer. Ytterligare information om skillnader mellan olika länders insolvensregler lades till i huvudtexten och i bilaga 5. Skillnaderna mellan direktiv (EU) 2019/1023, förordning (EU) 2015/848 och detta förslag förklarades mer utförligt. Ytterligare analys gjordes av de olika åtgärdernas inverkan på kapaciteten i rättsväsendet och av hur berörda parter såg de olika åtgärderna. Kompromisserna mellan de politiska alternativen förtydligades, och intressenternas synpunkter redovisades mer i detalj.

Nämnden för lagstiftningskontroll granskade den reviderade konsekvensbedömningen och avgav ett positivt andra yttrande den 10 oktober 2022 utan reservationer. Nämnden noterade att konsekvensbedömningen förbättrades avsevärt och gav få förslag på ytterligare förbättringar.

Detta förslag har en viss positiv inverkan på digitaliseringen, särskilt genom en högre grad av processautomatisering i de förenklade avvecklingsförfarandena för mikroföretag och användningen av den digitala portalen (e-juridikportalen) för att tillhandahålla användarvänlig information om de viktigaste inslagen i insolvensordningarna och rangordningen av fordringar.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Effektivare insolvensförfaranden kommer att bidra till att minska insolvensförfarandenas längd och öka återvinningsvärdet i insolvensärenden, vilket skulle leda till lägre kostnader för avveckling av företag och högre återvinningsgrad för borgenärer och investerare.

Förslaget syftar också till att förbättra företagsklimatet för små och medelstora företag. Genom att öka den förväntade återvinningsgraden för borgenärer och investerare med exponering mot små och medelstora företag och andra företag, syftar förslaget till att minska den upplevda risken när det gäller investeringar i små och medelstora företag, vilket förväntas återspeglas i lägre finansieringskostnader för små och medelstora företag, allt annat lika. Samtidigt medför förslaget inga skyldigheter eller efterlevnadskostnader för små och medelstora företag som är ekonomiskt aktiva samtidigt som förfarandena för dem som drabbas av insolvens förenklas.

Genom detta förslag införs också ett särskilt förfarande för att underlätta och påskynda avvecklingen av mikroföretag, vilket möjliggör en mer kostnadseffektiv insolvensprocess för berörda mikroföretag. Dessa arrangemang stöder också en ordnad avveckling av mikroföretag ”utan tillgångar” och ger ett svar på problemet att vissa medlemsstater vägrar tillgång till ett insolvensförfarande om det beräknade återvinningsvärdet är lägre än de rättsliga kostnaderna. Genom att ge alla mikroföretag möjlighet att inleda förfaranden för att ta itu med ekonomiska svårigheter säkerställer detta förslag att grundande entreprenörer kan dra nytta av skuldsanering och starta om sin verksamhet, i enlighet med bestämmelserna i direktiv (EU) 2019/1023.

- **Grundläggande rättigheter**

Förslaget är förenligt med de grundläggande rättigheter och friheter som fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och måste genomföras i enlighet med detta. Förslaget respekterar särskilt de rättigheter och friheter som fastställs i artikel 7 (respekt för privatlivet och familjelivet), artikel 8 (skydd av personuppgifter), artikel 15 (fritt yrkesval och rätt att arbeta), artikel 16 (näringsfrihet), artikel 17 (rätt till

egendom), artikel 27 (arbetstagares rätt till information och samråd) och artikel 47 andra stycket (rätt till en rättvis rättegång).

Förslaget innebär att utsedda domstolar ges åtkomst till nationella bankkontoregister och elektroniska datasöksystem samt till det sammankopplade systemet av centraliserade bankkontoregister, den gemensamma åtkomstpunkten för bankkontoregistren. Förslaget kommer också att ge förvaltare åtkomst till det register över verkligt huvudmannaskap som upprättats i den medlemsstat där förfarandet har inletts samt till systemet för sammankoppling av register över verkligt huvudmannaskap, Boris.

Nationella bankkontoregister och elektroniska datasöksystem samt register över verkligt huvudmannaskap centraliserar personuppgifter. En utökad åtkomst till dessa register och system och till de gemensamma åtkomstpunkterna kommer därför att påverka de registrerades grundläggande rättigheter, särskilt rätten till respekt för privatlivet och rätten till skydd av personuppgifter. Varje begränsning av utövandet av i stadgan erkända rättigheter och friheter ska vara förenlig med de krav som fastställs i stadgan, särskilt artikel 52.1.

Begränsningen föreskrivs i lag och motiveras av behovet av att effektivt stärka spårbarheten av tillgångar i samband med pågående insolvensförfaranden, även i ett gränsöverskridande sammanhang, i syfte att maximera borgenärernas återvinning av värde från det insolventa företaget. Dessutom är begränsningarna förenliga med det väsentliga innehållet i rättigheterna och friheterna i fråga och står i proportion till det mål som eftersträvas. Effekterna kommer att vara relativt begränsade, eftersom de tillgängliga och sökbara uppgifterna endast omfattar en uppsättning uppgifter, fastställd i detta förslag och i de EU-instrument genom vilka systemen i fråga inrättas, som är absolut nödvändigt för att spåra tillgångarna i insolvensboet. Detta förslag säkerställer att behandlingen av dessa uppgifter kommer att ske i enlighet med EU:s tillämpliga dataskyddsregler. Förordning (EU) 2018/1725²² är tillämplig när unionens institutioner och organ behandlar personuppgifter vid tillämpningen av detta förslag.

Förslaget specificerar särskilt ändamålen med behandlingen av personuppgifter och ålägger medlemsstaterna att utse de insolvensdomstolar som ska ha rätt att begära information direkt från nationella bankkontoregister och elektroniska datasöksystem. Förslaget innebär också att medlemsstaterna åläggs att se till att personalen vid de utsedda domstolarna upprätthåller höga yrkesmässiga standarder när det gäller dataskydd, att det finns tekniska och organisatoriska åtgärder för att skydda uppgifternas säkerhet med höga tekniska standarder så att utsedda domstolar kan utöva befogenheten att få åtkomst till och söka efter bankkontouppgifter och att de myndigheter som handhar de centraliserade bankkontoregistren registrerar varje gång en utsedd domstol får åtkomst till och söker bankkontouppgifter.

I förslaget fastställs dessutom tydligt användningsområdet för informationen i de register över verkligt huvudmannaskap som förvaltarna har åtkomst till.

Slutligen anges det i förslaget att kommissionen inte kommer att lagra personuppgifter i samband med sammankopplingen av de nationella elektroniska auktionssystemen. Förslaget innehåller därutöver bestämmelser om kommissionens personuppgiftsansvar.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Detta förslag innebär kostnader och en administrativ börda för kommissionen. Dessa kostnader och denna börda följer av den skyldighet som fastställs i artikel 51 i detta förslag att

²² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

skapa ett system som sammankopplar nationella elektroniska auktionssystem via den europeiska e-juridikportalen. På grundval av erfarenheterna från andra sammankopplingsprojekt inom ramen för e-juridikportalen beräknas kommissionens genomförandekostnader uppgå till 1,75 miljoner euro för den nuvarande långtidsbudgeten (den fleråriga budgetramen)²³. De överskjutande kostnaderna kommer att täckas genom omfördelning inom programmet Rättsliga frågor.

De ekonomiska och budgetmässiga konsekvenserna av detta förslag förklaras i detalj i den finansieringsöversikt för rättsakt som åtföljer detta förslag.

5. ÖVRIGA INSLAG

• **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

En utvärdering förväntas göras 5 år efter genomförandet av åtgärderna och i enlighet med kommissionens riktlinjer för bättre lagstiftning. Syftet med utvärderingen är att bedöma hur ändamålsenligt och effektivt direktivet har varit när det gäller att uppnå de politiska målen och att besluta huruvida nya åtgärder eller ändringar behövs. Medlemsstaterna måste förse kommissionen med de uppgifter den behöver för att utarbeta denna rapport.

• **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Detta förslag är inriktat på tre grundläggande aspekter av insolvensrätten: i) återvinning av tillgångar från det avvecklade insolvensboet, ii) förfarandenas effektivitet, och iii) en förutsägbar och rättvis fördelning av det återvunna värdet mellan borgenärerna. Dess byggstenar har valts ut noggrant på grundval av erfarenheterna från förhandlingarna om rekonstruktions- och insolvensdirektivet, expertgruppens överläggningar och slutliga rekommendationer, resultaten från det offentliga samrådet, en studie utförd av en extern konsult och omfattande samverkan med berörda parter.

Detta förslag syftar till att maximera återvinningen av värdet från det insolventa företaget till förmån för borgenärerna. Därför har bestämmelserna om återvinningstalan respektive spårning av tillgångar utformats så att de förstärker varandra ömsesidigt. De gör detta genom att införa en minimiuppsättning harmoniserade villkor för väckande av återvinningstalan och genom att stärka spårbarheten av tillgångar genom att förbättra förvaltarnas åtkomst till uppgifter om bankkonton, uppgifter om verkligt huvudmannaskap och vissa nationella register över tillgångar, inbegripet register från andra medlemsstater. Dessa bestämmelser kombineras med möjligheten att maximera företagets återvinningsvärde i ett tidigt skede genom prepack-förfaranden och en skyldighet för företagsledarna att snabbt lämna in en begäran om inledande av ett insolvensförfarande för att undvika potentiella förluster av tillgångsvärde för borgenärerna.

Förslaget syftar också till att stärka effektiviteten i förfarandena, särskilt när det gäller avveckling av insolventa mikroföretag. Det är viktigt att se till att de nya reglerna också fungerar väl för mikroföretag i EU. Kostnaderna för ordinarie insolvensförfaranden är för dessa företag oöverkomligt höga och möjligheten att dra nytta av en skuldavskrivning skulle innebära att de kan frigöra företagskapital för nya projekt. Detta kompletteras av ökad transparens för borgenärer med avseende på de viktigaste inslagen i den nationella lagstiftningen om insolvensförfaranden, inbegripet kriteriet för utlösande av insolvens.

²³ Dessa kostnader bör kompletteras med ytterligare 1.6 miljoner euro i genomförandekostnader för budgetåret 2028. De uppskattade årliga kostnaderna för att upprätthålla sammankopplingssystemet på den europeiska e-juridikportalen uppgår till 600 000 euro från och med 2029.

För att säkerställa en rättvis och förutsägbar fördelning av återvunna värden bland borgenärerna införs slutligen genom förslaget krav på att förbättra representationen av borgenärernas intressen i förfarandena genom borgenärskommittéer. Till detta kommer ökad transparens för borgenärer när det gäller de regler som styr rangordningen av fordringar.

Det föreslagna direktivet är indelat i nio avdelningar.

Avdelning I innehåller allmänna bestämmelser om tillämpningsområdet och definitionerna.

Avdelning II om återvinningstalan innehåller minimiregler för harmonisering som syftar till att skydda insolvensboet mot olagligt avlägsnande av tillgångar innan insolvensförfarandet inleds. Målet är att se till att medlemsstaternas lagstiftning om insolvensförfaranden föreskriver en minimiskyddsnivå med avseende på ogiltighet, annullering eller icke-verkställbarhet vad gäller rättshandlingar som är till skada för borgenärskollektivet. Samtidigt får medlemsstaterna införa eller behålla regler som säkerställer en högre skyddsnivå för borgenärerna, till exempel genom att föreskriva fler grunder för väckande av återvinningstalan. I bestämmelserna i denna avdelning anges de allmänna förutsättningarna för att en rättsakt ska förklaras ogiltig, grunderna för återvinning och de rättsliga följderna av en talan om återvinning.

I artikel 4 anges de allmänna förutsättningarna för återvinningstalan. Där anges att alla rättshandlingar – inbegripet underlåtelse – kan bli föremål för återvinningstalan, förutsatt att handlingen var till skada för borgenärerna och att någon av de grunder för återvinning som anges i de efterföljande artiklarna är uppfyllda.

I artikel 5 klargörs att bestämmelserna om återvinningstalan är minimiregler för harmonisering och att medlemsstaterna därför får behålla eller anta bestämmelser som föreskriver en högre nivå av borgenärsskydd.

I artikel 6 anges den första särskilda grunden för återvinningstalan ("preferenser"). Det rör sig om rättshandlingar som gynnar en borgenär (eller en grupp av borgenärer) och som företas inom 3 månader före ansökan om insolvensförfaranden eller efter ansökan ("kritisk period"). Eftersom denna grund för återvinningstalan blir tillämplig genom att rättshandlingen fullbordas, är den kritiska perioden den kortaste jämfört med de kritiska perioderna för de andra grunderna för återvinningstalan. När det gäller "kongruent täckning" (dvs. prestationer som helt överensstämde med borgenärens fordran, såsom betalning av en förfallen fordran med vanliga betalningsmedel), kan rättshandlingar ogiltigförklaras på denna grund endast om borgenären kände till eller borde ha känt till att gäldenären inte kunde betala sina skulder eller att en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande har lämnats in. Slutligen förtecknas i bestämmelsen vissa typer av rättshandlingar som inte kan ogiltigförklaras på denna grund.

I artikel 7 anges den andra särskilda grunden för återvinningstalan: rättshandlingar utan fullvärdig motprestation. Denna grund omfattar inte bara gåvor och andra transaktioner av gåvokaraktär, utan även rättshandlingar mot ovanligt låg ersättning. Den spelar en viktig roll i lagstiftningen om återvinningstalan, eftersom den (bland annat) utgör ett effektivt motmedel mot gäldenärens eventuella försök att placera tillgångar utom räckhåll för borgenärerna genom att överföra dessa till tredje parter, såsom familjemedlemmar eller enheter som innehar tillgångar, samtidigt som möjligheten att använda dessa tillgångar består.

I artikel 8 anges den tredje och sista grunden för återvinningstalan, avsiktliga bedrägliga handlingar, dvs. rättshandlingar som vilseleder borgenärer.

I artikel 9 fastställs de allmänna följderna av återvinningstalan. Till dessa hör att fordringar som uppkommit genom en rättshandling som har förklarats ogiltig inte kan göras gällande, vartill kommer en skyldighet för den part som drar nytta av den rättshandlingen att fullt ut ersätta insolvensboet för den skada som orsakats. I artikeln klargörs att skyldigheten att

ersätta insolvensboet inte kan kvittas mot fordringar från den andra parten i den ogiltigförklarade rättshandlingen.

Artikel 10 innehåller bestämmelser om den andra partens rättigheter i den ogiltigförklarade rättshandlingen. Detta innebär särskilt att fordringar som reglerats genom den ogiltigförklarade rättshandlingen återupplivas i den mån som parten ersätter insolvensboet.

Artikel 11 rör tredje mans ansvar: varje arvinge eller universell efterträdare till den andra parten i den ogiltigförklarade rättshandlingen inträder i den partens situation, även med avseende på rättsföljderna av återvinningstalan. Enskilda efterträdare är endast ansvariga om de har förvärvat tillgången till ett underpris eller om de kände till eller borde ha känt till de omständigheter som ligger till grund för återvinningstalan.

I artikel 12 bekräftas det rekonstruktionsprivilegium som infördes genom artiklarna 17 och 18 i direktiv (EU) 2019/1023. Här anges att bestämmelserna om återvinningstalan i denna avdelning inte påverkar tillämpningen av artiklarna 17 och 18 i direktiv (EU) 2019/1023.

Avdelning III om spårning av tillgångar som tillhör insolvensboet är en riktad åtgärd som bör ses i samband med förordning (EU) 2015/848, där det föreskrivs att förvaltare i princip även i andra medlemsstater får utöva de befogenheter som de har enligt lagstiftningen i den medlemsstat där huvudinsolvensförfarandet har inletts och där de har utnämnts. Fokus för de riktade reglerna i den avdelningen ligger på förvaltarnas åtkomst till olika register som innehåller relevant information om tillgångar som tillhör eller bör tillhöra insolvensboet. Vissa nationella elektroniska register är offentliga eller till och med tillgängliga via gemensamma sammankopplingsplattformar som inrättats av EU, t.ex. insolvensregistrens sammankopplingssystem (IRI)²⁴. Bestämmelserna i det föreslagna direktivet utvidgar användningsområdet för register som är åtkomliga för förvaltare till att omfatta vissa register som inte är allmänt tillgängliga, såsom de som ursprungligen upprättades inom ramen för EU:s ram för bekämpning av penningtvätt (nationella centralbanksregister eller uppgifter om truster i medlemsstaternas register över verkligt huvudmannaskap). Enligt avdelning III är medlemsstaterna också skyldiga att ge utländska förvaltare direkt och snabb åtkomst till de register som förtecknas i bilagan (så länge de redan finns tillgängliga i medlemsstaten).

Enligt artikel 13 ska medlemsstaterna utse de insolvensdomstolar på sina territorier som ska ha direkt åtkomst till de nationella centraliserade automatiserade mekanismer, såsom centraliserade bankkontoregister eller elektroniska datasöksystem, som inrättats i enlighet med artikel 32a i direktiv (EU) 2015/849²⁵. Genom direktiv (EU) 2015/849 ålades medlemsstaterna att inrätta centraliserade automatiserade mekanismer som kan identifiera alla fysiska eller juridiska personer som innehar eller kontrollerar betalkonton och bankkonton som identifieras genom ett Iban-nummer eller bankfack som finns hos ett kreditinstitut. Genom penningtvätsdirektivet har också medlemsstaternas finansunderrättelseenheter omedelbar och ofiltrerad åtkomst till dessa register. Genom direktiv 2019/1153²⁶ ges brottsbekämpande myndigheter, som utsetts av medlemsstaterna för detta ändamål, direkt och

²⁴ https://e-justice.europa.eu/content_interconnected_insolvency_registers_search-246-en.do.

²⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

²⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1153 av den 20 juni 2019 om fastställande av bestämmelser för att underlätta användning av finansiell information och andra uppgifter för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra vissa brott och om upphävande av rådets beslut 2000/642/RIF (EUT L 186, 11.7.2019, s. 122).

omedelbar åtkomst till de nationella bankkontoregistrerna när sådan åtkomst är nödvändig för att de ska kunna utföra sina uppgifter i kampen mot allvarliga brott. Tjänstemän som ansvarar för återvinning av tillgångar ska också ges direkt tillgång enligt direktiv 2019/1153. Artikel 12 kommer att säkerställa att endast insolvensdomstolar som har utsetts och anmälts till kommissionen har direkt åtkomst till bankkontoregistrerna eller elektroniska datasöksystem.

I artiklarna 14 och 15 klargörs de särskilda villkoren för de utsedda domstolarnas åtkomst till bankkontoregistrerna. När systemet för sammankoppling av medlemsstaternas centrala register har inrättats och tagits i drift kommer de utsedda domstolarna att ha åtkomst till de nationella centralbanksregistrerna i sin medlemsstat och i andra medlemsstater via den gemensamma åtkomstpunkten för bankkontoregistrerna²⁷.

Artikel 16 tar upp loggning av sökningar i bankkontoregister.

I artikel 17 fastställs bestämmelser om förvaltares åtkomst till register över verkligt huvudmannaskap. Detta innebär åtkomst både till det eller de nationella register över verkligt huvudmannaskap som upprättats i den medlemsstat där förfarandet har inletts och till systemet för sammankoppling av register över verkligt huvudmannaskap. Den rättsliga grunden för dessa register anges i artikel 30.3 och artikel 31.3a i direktiv (EU) 2015/849. Den rättsliga grunden för sammankoppling av dessa register anges i artikel 30.10 och artikel 31.9 i direktiv (EU) 2015/849. En minimiuppsättning uppgifter i registren över verkligt huvudmannaskap är allmänt tillgängliga för företag och andra juridiska personer. För truster och liknande juridiska konstruktioner är tillgången till denna minimiuppsättning information inte allmän, utan villkorad av att ett berättigat intresse kan påvisas. I artikel 17 klargörs att det finns ett berättigat intresse när en förvaltare söker information om truster och liknande juridiska konstruktioner för att identifiera och spåra tillgångar i samband med det insolvensförfarande för vilket förvaltaren har utnämnts, och att omfattningen av denna åtkomst är begränsad till en på förhand fastställd mängd information.

I artikel 18 fastställs regler om förvaltares direkta och snabba åtkomst till nationella register som innehåller information om tillgångar. Registren över tillgångar bör i detta sammanhang inbegripa de register som förtecknas i bilagan till det föreslagna direktivet, förutsatt att sådana register finns tillgängliga i den berörda medlemsstaten. Bestämmelsen kräver också att förvaltare som utnämns i andra medlemsstater ska ha samma åtkomstvillkor som förvaltare som utnämns i de medlemsstater där tillgångsregistret finns.

Avdelning IV om prepack-förfaranden syftar till att säkerställa att dessa förfaranden, som generellt anses vara effektiva för återvinning av värde för borgenärer, finns tillgängliga på ett strukturerat sätt i alla medlemsstaters insolvensordningar. I ett prepack-förfarande förbereds och förhandlas försäljningen av gäldenärens verksamhet (eller en del av den) innan insolvensförfarandet formellt inleds. Detta gör det möjligt att genomföra försäljningen och erhålla intäkterna kort efter det att det formella insolvensförfarande som syftar till att avveckla ett företag har inletts. Detta förslag inbegriper ett antal skyddsmekanismer som ska säkerställa att potentiella köpare nås och att bästa möjliga marknadsvärde uppnås som resultat av en konkurrensutsatt försäljningsprocess. Dessa skyddsmekanismer är utformade på ett sätt som ger medlemsstaterna möjlighet att välja mellan att säkerställa konkurrenskraft, öppenhet och rättvisa i försäljningsprocessen under den (vanligtvis konfidentiella) ”förberedelsefasen” och att genomföra en snabb offentlig auktion efter det att det formella förfarandet har inletts under ”avvecklingsfasen”.

²⁷ En EU-omfattande sammankoppling av de nationella centralbankskontoren (CBAR) har föreslagits av Europeiska kommissionen i dess förslag till ett sjätte penningtvättsdirektiv. Se artiklarna 14 och 15 i förslaget (COM/2021/423 slutlig, 20.7.2021). Förslaget behandlas för närvarande i Europaparlamentet och rådet.

Enligt artikel 19 ska medlemsstaterna i sin insolvensordning inkludera ett prepack-förfarande som består av två efterföljande faser ("förberedelsefasen" och "avvecklingsfasen").

Artikel 20 handlar om förhållandet mellan det föreslagna direktivet och andra unionsinstrument. Där anges att avvecklingsfasen ska betraktas som ett insolvensförfarande enligt definitionen i artikel 2.4 i förordning (EU) 2015/848. Medlemsstaterna ges också möjlighet att betrakta administratörer som förvaltare enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning (EU) 2015/848. I bestämmelsens sista stycke klargörs förhållandet mellan det föreslagna direktivet och rådets direktiv 2001/23/EG i linje med EU-domstolens dom i Heiploeg-målet. Det anges att vid tillämpningen av artikel 5.1 i direktiv 2001/23/EG ska avvecklingsfasen av prepack-förfarandet anses vara ett insolvensförfarande som har inletts för att avveckla överlåtarens tillgångar under tillsyn av en behörig myndighet.

I artikel 21 fastställs behörighetsregler för prepack-förfaranden. Denna artikel klargör att den domstol som är internationellt behörig med avseende på gäldenärens huvudinsolvensförfarande också är behörig för prepack-förfarandet.

I artikel 22 fastställs regler avseende den "administratör" som är huvudaktör i "förberedelsefasen" av prepack-förfarandet. I artikeln förtecknas de uppgifter som administratören ska utföra för att styra försäljningsprocessen och hitta potentiella köpare. I egenskap av "tilltänkt förvaltare" måste administratören uppfylla alla behörighetskriterier som insolvenslagstiftningen i den medlemsstat där prepack-förfarandet inleds uppställer för att utnämna en förvaltare, vilket säkerställer att samma person utför båda rollerna i de två efterföljande skedena av prepack-förfarandet.

Genom artikel 23 utvidgas (med nödvändiga ändringar) tillämpningen av bestämmelserna om avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder mot gäldenären i artiklarna 6 och 7 i direktiv (EU) 2019/1023 till att omfatta förberedelsefasen av prepack-förfarandet, förutsatt att villkoret om sannolikhet för insolvens eller insolvensförklaring av gäldenären är uppfyllt.

I artikel 24 behandlas de principer som är tillämpliga på försäljningen av gäldenärens verksamhet. Administratören måste se till att den försäljningsprocess som drivs under förberedelsefasen, vanligtvis på ett konfidentiellt sätt, är konkurrensutsatt, öppen, rättvis och uppfyller marknadsnormerna. Dessa principer kan endast åsidosättas om en medlemsstat väljer att införa en skyldighet för domstolen att snabbt genomföra en offentlig auktion efter det att avvecklingsfasen har inletts.

Artikel 25 säkerställer att administratören utnämns till förvaltare när avvecklingsfasen av prepack-förfarandet inleds.

I artikel 26 behandlas insolvensdomstolens tillståndsförfarande för försäljning av gäldenärens verksamhet under avvecklingsfasen. Enligt punkt 1 ska domstolen bedöma om försäljningsprocessen under förberedelsefasen var förenlig med tillämpliga principer och villkor. Om domstolen inte bekräftar försäljningen av verksamheten till den förvärvare som föreslås av administratören, fortsätter det insolvensförfarande som inleddes i början av avvecklingsfasen utan att pre-pack-försäljningen avslutas. I punkt 2 instrueras de medlemsstater som väljer att kräva att en offentlig auktion genomförs i början av avvecklingsfasen att använda det bästa budet under förberedelsefasen som ett "stalking horse bid", dvs. som ett lägsta utgångsbud som andra budgivare har att förhålla sig till och inte kan bjuda under. Det krävs också att det skydd som ges den som lämnar det första budet är proportionerligt och tillämpas på ett sådant sätt att det inte hämmar den verkliga konkurrensen.

Artikel 27 innehåller bestämmelser om kontrakt med återstående skyldigheter, dvs. avtal mellan gäldenären och en motpart enligt vilka parterna fortfarande har skyldigheter att

fullgöra när insolvensförfarandet inleds. Sådana avtal bör i regel överlåtas till förvärvaren av affärsverksamheten, även utan motpartens samtycke.

I artikel 28 anges att genom prepack-försäljningen förvärvas verksamheten eller en del av den utan skulder och förpliktelser.

Artikel 29 säkerställer att överklaganden av den godkända prepack-försäljningen inte försenar genomförandet av försäljningsarrangemanget och därmed realiseringen av tillgångarna. Enligt denna bestämmelse kan sådana överklaganden ha suspensiv verkan på genomförandet av försäljningen endast om klaganden ställer tillräcklig säkerhet för att täcka eventuella skador till följd av ett sådant uppskov. Samtidigt ger artikel 29 den domstol som prövar överklagandet rätt att helt eller delvis undanta en överklagande fysisk person från bestämmelsen om ställande av säkerhet, om domstolen bedömer att ett sådant undantag är lämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet.

I artikel 30 klargörs att kriterierna för att välja det bästa budet bör motsvara de kriterier som används för att välja mellan konkurrerande bud i klassiska insolvensförfaranden.

Enligt artikel 31 blir administratören och förvaltaren av prepack-förfarandet personligen ansvariga för eventuella skador som orsakas av att de inte fullgör sina skyldigheter.

I artikel 32 fastställs ytterligare skyddsmekanismer för fall där den presumtiva köparen är närstående till gäldenären. De ytterligare skyddsmekanismerna inbegriper en skyldighet för förvaltaren att, i situationer där det enda budet kommer från en närstående part, bedöma om budet klarar testet om borgenärernas bästa intresse. Om bedömningen leder till en negativ slutsats bör budet avvisas av förvaltaren.

Artikel 33 innehåller olika bestämmelser som syftar till att maximera värdet på den verksamhet som säljs. Detta säkerställer att tillfällig finansiering söks till lägsta möjliga kostnad och att tillhandahållare av tillfällig finansiering omfattas av vissa garantier. Artikeln innebär också ett förbud mot att budgivare ges företrädesrätt, eftersom möjligheten att utöva sådana rättigheter skulle inverka menligt på konkurrensen i samband med försäljningsprocessen. En annan bestämmelse begränsar möjligheten att använda lämna bud baserade på fordringar ("credit-bidding") med avseende på en del av en fordran på gäldenären för vilken säkerhet har ställts.

Genom artikel 34 skyddas borgenärernas intressen under prepack-förfarandet. Detta inbegriper rätten att höras under förfarandet och, som allmän regel, en anpassning av kraven på att säkerhetsrätt ska utgå till de krav som skulle gälla i insolvensförfaranden enligt nationell lagstiftning.

I artikel 35 behandlas situationer där förvärv av verksamheten genom prepack-förfarandet villkoras av ett beslut av en konkurrensmyndighet.

Avdelning V om företagsledarnas skyldigheter utgör en del av de åtgärder som syftar till att maximera insolvensboets värde. Även om det föreslagna direktivet inte innehåller någon harmoniserad definition av företagsledare bör medlemsstaterna, när de införlivar bestämmelserna i denna avdelning, ta hänsyn till att begreppet företagsledare bör ges en vid tolkning. Detta ligger i linje med ett förslag i den lagstiftningshandledning om insolvenslagstiftning som utarbetats av FN:s kommission för internationell handelsrätt (Uncitral)²⁸, enligt vilket en person, som allmänt riktmärke, kan betraktas som företagsledare när vederbörande har i uppdrag att fatta eller faktiskt fattar eller borde fatta viktiga beslut med avseende på förvaltningen av ett företag. Företagsledare är typiskt sett bland de första att inse

²⁸ Uncitral's lagstiftningshandledning om insolvenslagstiftning, del fyra: Directors' obligations in the period approaching insolvency (including in enterprise groups), s. 19 (punkt 15).

om ett företag närmar sig eller har passerat gränsen för insolvens. De bör därför ha en skyldighet att i god tid ansöka om att inleda ett insolvensförfarande. Genom det föreslagna direktivet införs en tidsfrist för att uppfylla denna skyldighet, i kombination med civilrättsligt ansvar. Bestämmelserna i denna avdelning är minimiregler för harmonisering, så medlemsstaterna får behålla eller införa strängare skyldigheter för företagsledare i företag som är nära insolvens.

Avdelning VI innehåller regler om förenklade avvecklingsförfaranden för mikroföretag. De nationella insolvensreglerna är inte alltid ändamålsenliga för att behandla insolventa mikroföretag på ett lämpligt och proportionerligt sätt. Mikroföretag ansöker sällan om inledande av ett ordinarie insolvensförfarande och när så sker är det ofta för sent för att bevara deras värde. I många medlemsstater sker ingen ordnad avveckling av sådana företag på grund av att det ordinarie insolvensförfarandet inte är tillgängligt för dem eller för att deras ansökan avvisas. Så är fallet om det inte finns några tillgångar i insolvensboet eller om tillgångarnas värde inte täcker de administrativa kostnaderna för förfarandet. Syftet med det föreslagna direktivet är därför att säkerställa att mikroföretag, även om de saknar tillgångar, kan avvecklas under ordnade former genom ett snabbt och kostnadseffektivt förfarande. Huvudsyftet med bestämmelserna i avdelning VI är att förenkla förfarandet och sänka därmed förbundna administrativa kostnader. En förvaltare bör till exempel i normala fall inte utses för förfarandet, eftersom detta är den största kostnadsfaktorn i insolvensförfaranden och dessa företags verksamhet normalt inte är så komplicerad att någon förvaltare behövs. I förslaget till direktiv fastställs även att gäldenären i normala fall ska förbli i besittning av företagets tillgångar och verksamhet under hela förfarandet. En annan kostnadsbegränsande faktor är att domstolen ska ha möjlighet att realisera tillgångarna genom ett elektroniskt auktionssystem som varje medlemsstat bör inrätta som en del av sitt förenklade förfarande för mikroföretag.

Enligt artikel 38 ska medlemsstaterna i sin nationella lagstiftning om insolvensförfaranden införa regler som gör det möjligt att avveckla mikroföretag genom ett förenklat förfarande som uppfyller kraven i avdelning VI. I denna bestämmelse behandlas även insolvens som villkor för att inleda ett förenklat avvecklingsförfarande och hur ”tillgångslösa” ärenden bör behandlas.

I artikel 39 fastställs att en förvaltare bara undantagsvis bör utses i förenklade avvecklingsförfaranden.

Enligt artikel 40 ska medlemsstaterna vara skyldiga att göra det möjligt för den behöriga myndigheten och, i förekommande fall, förvaltaren, samt parterna i förfarandet att sköta all kommunikation på elektronisk väg.

I artikel 41 föreskrivs att ett förenklat avvecklingsförfarande får inledas på begäran av mikroföretaget eller på begäran av en borgenär. För att förenkla förfarandet för att inge en ansökan kommer kommissionen i en genomförandeakt upprätta ett standardformulär.

I artikel 42 behandlas beslutet om att inleda ett förenklat avvecklingsförfarande, inbegripet på vilka grunder den behöriga myndigheten får vägra att inleda ett förenklat avvecklingsförfarande.

I artikel 43 fastställs att gäldenären i normala fall ska ha fortsatt kontroll över sina tillgångar och sin verksamhet under hela förfarandet.

I artikel 44 anges att gäldenären bör kunna omfattas av ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder. Den behöriga myndigheten kan emellertid från fall till fall undanta vissa fordringar enligt på förhand fastställda omständigheter.

Genom artikel 45 säkerställs att inledandet av förenklade avvecklingsförfaranden offentliggörs.

I artikel 46 behandlas anmälan och godtagande av borgenärers fordringar i förenklade avvecklingsförfaranden. I bestämmelsen antas en majoritet av fordringarna anmälas genom en skriftlig förteckning som inges av gäldenären. Utöver de fordringar som tas upp i denna förteckning kan borgenärer anmäla ytterligare fordringar. För att förenkla godtagandeförfarandet ska fordringar som tas upp i gäldenärens förteckning betraktas som godtagna, såvida inte borgenärer uttryckligen invänder mot dem.

Artikel 47 innehåller särskilda bestämmelser om inledande och genomförande av talan om återvinning som ett led i förenklade avvecklingsförfaranden för mikroföretag.

Artikel 48 handlar om upprättandet av insolvensboet genom att det fastställs vilka tillgångar som ska ingå och säkerställs att behöriga myndigheter tydligt anger vilka tillgångar som inte ingår i insolvensboet och som gäldenären därför kan behålla om gäldenären är en entreprenör.

I artikel 49 anges att den behöriga myndigheten, efter det att insolvensboet har upprättats, ska fatta beslut om huruvida den ska a) realisera tillgångarna, eller b) omedelbart avsluta det förenklade avvecklingsförfarandet eftersom värdet av tillgångarna gör en realisering orimlig. I bestämmelsen anges även att gäldenärens tillgångar bör realiseras genom en elektronisk offentlig auktion, såvida inte den behöriga myndigheten anser att det med hänsyn till typen av tillgångar eller omständigheterna i fallet är lämpligare att sälja tillgångarna på annat sätt.

Enligt artikel 50 ska medlemsstaterna inrätta och handha en eller flera elektroniska auktionsplattformar för att realisera insolvensbons tillgångar i insolvensförfaranden. Bestämmelsen gör det också möjligt för medlemsstaterna att föreskriva att användare av sådana plattformar får lägga bud på köp av gäldenärens verksamhet som en fortlevande verksamhet. Plattformen/plattformarna bör vara tillgänglig(a) i förenklade avvecklingsförfaranden, även om medlemsstaterna kan besluta att utvidga användningen till andra insolvensförfaranden. Enligt bestämmelsen är medlemsstaterna skyldiga att göra plattformen/plattformarna tillgänglig(a) för alla som har sin hemvist eller sitt säte inom EU:s territorium.

Enligt artikel 51 ska kommissionen på samma sätt som i andra EU-projekt där decentraliserade elektroniska register sammankopplas (t.ex. Bris (systemet för sammankoppling av företagsregister) och IRI (systemet för sammankoppling av insolvensregister) inrätta ett system som sammankopplar nationella elektroniska auktionssystem via den europeiska e-juridikportalen, som bör fungera som central elektronisk åtkomstpunkt. Mervärdet av ett sådant sammankopplingssystem är att alla auktioner blir åtkomliga via en gemensam plattform som är tillgänglig på alla officiella EU-språk. Tekniska specifikationer för detta sammankopplingssystem kommer att fastställas i genomförandeakter. Beslut om it-utveckling och upphandling måste godkännas på förhand av Europeiska kommissionens styrelse för informationsteknik och cybersäkerhet.

Artikel 52 handlar om kostnaderna för att inrätta och koppla samman elektroniska auktionssystem, medan artikel 53 fastställer kommissionens skyldigheter när det gäller behandling av personuppgifter i systemet för sammankoppling av elektroniska auktionsplattformar.

I artikel 54 fastställs regler för försäljning av insolvensboets tillgångar på elektronisk auktion i förenklade avvecklingsförfaranden.

I artikel 55 regleras beslutet om avslutande av förenklade avvecklingsförfaranden och det fastställs att ett sådant beslut ska ange vilken tidsperiod som ska leda till skuldavskrivning.

I artikel 56 fastställs principen att inte bara gäldenärer som är entreprenörer, utan – när det gäller mikroföretag med obegränsat ansvar – även grundare, ägare eller bolagsmän som är personligt ansvariga för gäldenärens skulder, bör kunna omfattas av fullständig

skuldavskrivning när förenklade avvecklingsförfaranden har avslutats. Villkor, grunder, tidsperiod och övriga omständigheter i det förfarande som leder till skuldavskrivning ska fastställas i enlighet med reglerna i avdelning III i direktiv (EU) 2019/1023.

I artikel 57 fastställs att förfaranden avseende personliga borgensförbindelser för mikroföretagens verksamhetsbehov bör samordnas eller slås ihop med relevanta förenklade avvecklingsförfaranden gällande samma mikroföretag.

I avdelning VII fastställs bestämmelser gällande borgenärskommittén. Borgenärskommittén har en viktig roll för att säkerställa att insolvensförfaranden genomförs på ett sätt som skyddar borgenärernas intressen och säkerställer medverkan av enskilda borgenärer som på grund av begränsade resurser eller geografiskt avstånd kanske annars inte skulle delta i förfarandet. Syftet med bestämmelserna i denna avdelning är därför att stärka borgenärernas ställning i förfarandet. Det sker genom att det säkerställs att en borgenärskommitté inrättas om deltagarna i borgenärssammanträdet samtycker till detta och att det fastställs regler om minimiharmonisering i fråga om viktiga aspekter, till exempel utnämning av medlemmar och kommitténs sammansättning, arbetsordning och uppdrag, samt medlemmarnas personliga ansvar.

I artikel 58 behandlas krav för inrättandet av borgenärskommittén genom att principen fastställs att beslut om huruvida en borgenärskommitté ska inrättas ska fattas vid borgenärssammanträdet. Denna artikel gör det också möjligt för medlemsstaterna att se till att borgenärer kan inrätta en borgenärskommitté från det att en begäran om insolvens inges (och innan förfarandet inleds), samtidigt som det säkerställs att det första borgenärssammanträdet fattar beslut om huruvida kommittén ska fortsätta och vilken sammansättning den ska ha. Medlemsstaterna ges dessutom handlingsfrihet att i nationell lagstiftning utesluta möjligheten att inrätta en borgenärskommitté i insolvensförfaranden om kostnaderna för en sådan kommittés inrättande och verksamhet inte står i proportion till det värde den genererar.

I artikel 59 fastställs förfarandet för utnämning av borgenärskommitténs medlemmar och krav på att borgenärerna ska vara rättvist representerade i kommittén.

I artikel 60 fastställs principen att borgenärskommittén uteslutande ska företräda hela borgenärskollektivets intressen och vara oberoende i förhållande till förvaltaren. Denna artikel ger också medlemsstaterna möjlighet att behålla nationella bestämmelser som gör det möjligt att inrätta flera borgenärskommittéer, som företräder olika grupper av borgenärer. I artiklarna 61 och 62 fastställs hur många medlemmar borgenärskommittén ska ha och krav för att avsätta och byta ut medlemmar.

I artikel 63 fastställs minimiarrangemang för borgenärskommitténs verksamhet, däribland omröstningsförfaranden.

I artikel 64 fastställs borgenärskommitténs uppdrag samt det minimum av rättigheter, skyldigheter och befogenheter som den ska ha, till exempel rätt att höras i insolvensförfaranden, skyldighet att övervaka förvaltaren och befogenhet att i vissa frågor begära rådgivning utifrån.

I artikel 65 fastställs krav för utgifter som borgenärskommittén ådrar sig vid utövandet av sina rättigheter och vid fullgörandet av sitt uppdrag, samt ersättning till dess medlemmar.

Borgenärskommitténs medlemmar omfattas även av särskilda ansvarsbestämmelser enligt artikel 66.

I artikel 67 fastställs slutligen en rättighet att överklaga borgenärskommitténs beslut, om borgenärskommittén har befogenhet att godkänna beslut enligt nationell rätt.

Avdelning VIII handlar om åtgärder för att öka transparensen i nationella lagar om insolvensförfaranden. Den ålägger medlemsstaterna att utarbeta och regelbundet uppdatera ett tydligt definierat och standardiserat faktablad med praktisk information om de viktigaste inslagen i deras nationella insolvensrätt. Detta faktablad måste göras tillgängligt på e-juridikportalen. Redan nu finns viss information om medlemsstaternas nationella insolvenssystem tillgänglig på e-juridikportalen som en del av det innehåll som tillhandahålls av det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område²⁹. Innehållet på dessa befintliga nationella sidor är emellertid inte anpassat på ett sätt som gör det möjligt för investerare att enkelt jämföra de olika systemen.

I artikel 68 fastställs krav på innehåll och offentliggörande av faktablad, som bör beskriva huvuddragen i nationell lagar om insolvensförfaranden.

I avdelning IX fastställs slutbestämmelsen i förslaget till direktiv. Genom artikel 69 införs krav på uppdraget för den rekonstruktions- och insolvenskommitté som avses i artikel 30 i direktiv (EU) 2019/1023. Genom artikel 70 införs en översynsklausul och i artikel 71 fastställs villkoren för införlivande av det föreslagna direktivet. I artikel 72 anges det datum då det föreslagna direktivet träder i kraft, och i artikel 73 anges till vem det föreslagna direktivet riktar sig.

²⁹ Rådets beslut av den 28 maj 2001 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk på privaträttens område (2001/470/EG). Den information om nationell insolvensrätt som tagits fram inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket finns på den europeiska e-juridikportalen på följande adress: <https://e-justice.europa.eu/447/SV/insolvencybankruptcy>.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV**om harmonisering av vissa delar av insolvensrätten**

(Text av betydelse för EES)

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,
 med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
 efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
 med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande³⁰,
 med beaktande av Regionkommitténs yttrande³¹,
 i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
 av följande skäl:

- (1) Målet med detta direktiv är att bidra till en väl fungerande inre marknad och att undanröja de hinder för utövandet av grundläggande friheter, till exempel den fria rörligheten för kapital och etableringsfriheten, som beror på skillnader mellan nationella lagar och förfaranden på insolvensområdet.
- (2) De stora skillnader mellan materiell insolvensrätt som uppmärksammas i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848³² skapar hinder för den inre marknaden genom att göra gränsöverskridande investeringar mindre attraktiva och påverkar därmed den gränsöverskridande rörligheten för kapital inom unionen samt till och från tredjeländer.
- (3) Insolvensförfaranden säkerställer att företag eller entreprenörer som befinner sig i ekonomiskt trångmål kan avvecklas eller rekonstrueras under ordnade former. Dessa förfaranden är mycket viktiga i samband med finansiella investeringar, eftersom de avgör det slutliga återvinningsvärdet av sådana investeringar. Skillnaderna mellan medlemsstaternas regler har bidragit till ökad rättslig osäkerhet och oförutsägbarhet om utfallet av insolvensförfaranden, vilket har skapat hinder för i synnerhet gränsöverskridande investeringar på den inre marknaden. Stora skillnader inom unionen när det gäller återvinningsvärden och tidsåtgång för insolvensförfaranden har en negativ inverkan på borgenärers och investerares möjligheter att göra kostnadsberäkningar i gränsöverskridande sammanhang på den inre marknaden.
- (4) Den integrering av den inre marknaden på det insolvensrättsliga området som eftersträvas genom detta direktiv är mycket viktig för att kapitalmarknaderna i

³⁰ EUT [...], [...], s. [...].

³¹ EUT [...], [...], s. [...].

³² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 5.6.2015, s. 19).

Europeiska unionen ska fungera effektivare och för att därmed förbättra möjligheterna för företag att skaffa finansiering. Det är därför nödvändigt att fastställa minimikrav för vissa led i nationella insolvensförfaranden som har en betydande inverkan på deras effektivitet och tidsåtgång, i synnerhet när det gäller gränsöverskridande insolvensförfaranden.

- (5) För att skydda insolvensboets värde för borgenärerna bör nationell insolvensrätt innehålla ändamålsenliga regler som gör det möjligt att ogiltigförklara rättshandlingar som är till skada för borgenärerna och som fullbordades innan insolvensförfarandet inleddes (talan om återvinning). Eftersom syftet med en talan om återvinning är att upphäva rättshandlingens skadliga verkningar för insolvensboet är det lämpligt att hänvisa till uppkomsten av orsaken till denna skada som den relevanta tidpunkten, dvs. när rättshandlingen fullbordas snarare än när den företas. När det till exempel gäller elektroniska penningöverföringar bör den relevanta tidpunkten inte vara när gäldenären uppdrar åt finansinstitutet att överföra pengarna till en borgenär (företagande av rättshandlingen), utan när borgenärens konto krediteras (fullbordandet av rättshandlingen). Reglerna för återvinningstalan bör även göra det möjligt att ersätta insolvensboet för skada som sådana rättshandlingar åsamkar borgenärer.
- (6) När det gäller vilka rättshandlingar som bör kunna bestridas enligt reglerna om återvinningstalan bör tillämpningsområdet vara brett, så att det omfattar allt mänskligt handlande som får rättsliga följder. Principen om likabehandling av borgenärer innebär att även underlåtelse bör räknas som en rättshandling, eftersom det inte gör någon väsentlig skillnad om borgenärer lider skada på grund av den berörda partens handlande eller på grund av dennas passivitet. Det gör till exempel ingen skillnad om en borgenär aktivt avstår från sin fordran på gäldenären eller om han eller hon på grund av underlåtelse godtar att fordran preskriberas. Andra exempel på underlåtelse som kan bli föremål för en talan om återvinning är underlåtelse att överklaga en ofördelaktig dom eller andra beslut av domstolar eller offentliga myndigheter, eller underlåtelse att registrera en immateriell rättighet. Av samma skäl bör reglerna om återvinning inte bara omfatta rättshandlingar som företas av gäldenären, utan även rättshandlingar som företas av motparten eller av en tredje part. Reglerna om återvinning bör emellertid bara omfatta rättshandlingar som är till skada för borgenärskollektivet.
- (7) För att skydda berättigade förväntningar hos gäldenärens motpart bör varje ingripande i en rättshandlings giltighet eller verkställbarhet stå i proportion till de omständigheter under vilka rättshandlingen fullbordades. Exempel på sådana omständigheter bör vara gäldenärens avsikt, motpartens kännedom eller tidsintervallet mellan rättshandlingens fullbordande och inledandet av insolvensförfarandet. Det är därför nödvändigt att skilja mellan olika specifika förutsättningar för återvinning vilka hänför sig till vanliga och typiska sakförhållanden och som bör komplettera de allmänna rekvisiten för en talan om återvinning. Varje ingripande bör dessutom respektera de grundläggande rättigheter som fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (8) I samband med en talan om återvinning bör åtskillnad göras mellan rättshandlingar där motpartens fordran var förfallen till betalning och kunde göras gällande samt reglerades korrekt (kongruent täckning), och sådana där företaget inte helt överensstämde med borgenärens fordran (inkongruent täckning). Inkongruent täckning omfattar i synnerhet situationer där betalningar görs i förtid eller med ovanliga betalningsmedel, där säkerhet i ett senare skede ställs för en ditintills osäkrad fordran som inte överenskommits i det ursprungliga skuldavtalet, där en särskild

uppsägningsrätt eller andra ändringar beviljas som inte föreskrivs i det underliggande kontraktet, där en part avsäger sig rätten till juridiskt försvar eller att göra invändningar, eller godtagande av tvistiga skulder. Vid kongruent täckning kan förmånsrätt bara åberopas som grund för en talan om återvinning om den borgenär som omfattas av den rättshandling som kan ogiltigförklaras vid tidpunkten för transaktionen kände till eller borde ha känt till att gäldenären var insolvent.

- (9) Kongruent täckning bör i vissa fall, närmare bestämt i fråga om rättshandlingar som företas direkt mot skälig ersättning till förmån för insolvensboet, undantas från tillämpningsområdet för rättshandlingar som kan ogiltigförklaras. Sådana rättshandlingar har till syfte att stödja gäldenärens löpande verksamhet. Rättshandlingar som omfattas av detta undantag bör vara avtalsgrundade och förutsätta ett direkt utbyte av ömsesidiga prestationer som emellertid inte behöver ske samtidigt, eftersom förseningar av praktiska skäl ibland kan vara oundvikliga. Detta undantag bör emellertid inte omfatta beviljande av krediter. När det gäller dessa rättshandlingar bör dessutom prestationen och motprestationen vara ekonomiskt likvärdiga. Motprestationen bör vidare gynna insolvensboet och inte en tredje part. Detta undantag bör i synnerhet omfatta omgående betalning av varor, löner eller tjänstearvoden, i synnerhet för juridiska eller ekonomiska rådgivare, kontant betalning eller kortbetalning av varor som är nödvändiga för gäldenärens löpande verksamhet, leverans av varor, produkter eller tjänster mot direkt betalning, upprättande av en säkerhetsrätt mot utbetalning av lånet, omgående betalning av offentliga avgifter (till exempel tillträde till offentliga platser eller institutioner).
- (10) Ny eller tillfällig finansiering som tillhandahålls i samband med ett försök till rekonstruktion, inbegripet i samband med ett förebyggande insolvensförfarande enligt avdelning II i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023³³, bör skyddas i efterföljande insolvensförfaranden. En talan om återvinning som grundas på förmånsrätt bör följaktligen inte tillåtas mot betalning till eller ställande av säkerhet till förmån för dem som tillhandahåller sådan ny eller tillfällig finansiering, om betalningen eller ställandet av säkerhet utförs i enlighet med deras fordringar. Sådan betalning eller sådant ställande av säkerhet bör därför betraktas som rättshandlingar som företas direkt mot skälig ersättning till förmån för insolvensboet.
- (11) Den huvudsakliga följden av att en rättshandling ogiltigförklaras i återvinningsförfaranden är att den part som gynnas av den ogiltigförklarade rättshandlingen blir skyldig att ersätta insolvensboet för den skada som åsamkats genom denna rättshandling. Ersättningen bör i relevanta fall omfatta vederlag och ränta, i enlighet med tillämplig allmän civilrätt. Ersättningen förutsätter att ett belopp betalas som motsvarar värdet av den erhållna prestationen om denna inte kan återlämnas in natura till insolvensboet.
- (12) Parter som är närstående till gäldenären, såsom släktingar om gäldenären är en fysisk person eller aktörer som har ett bestämmande inflytande över en gäldenär som är en juridisk person, har i regel en informationsfördel när det gäller gäldenärens ekonomiska situation. För att förhindra missbruk bör ytterligare skyddsåtgärder införas. När det gäller talan om återvinning bör därför legala presumtioner införas om kännedom om de omständigheter som låg till grund för talan om återvinning i fall där

³³ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023 av den 20 juni 2019 om ramverk för förebyggande rekonstruktion, om skuldavskrivning och näringsförbud och om åtgärder för att göra förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning effektivare samt om ändring av direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- och insolvensdirektiv) (EUT L 172, 26.6.2019, s. 18).

den andra parten i en rättshandling som kan ogiltigförklaras är närstående till gäldenären. Sådana presumtioner bör kunna motbevisas och bör syfta till omvänd bevisbörda till förmån för insolvensboet.

- (13) För att maximera värdet på insolvensboet är det mycket viktigt att förvaltare får bättre möjligheter att upptäcka och spåra tillgångar som tillhör insolvensboet. Redan i dag har förvaltare under fullgörandet av sitt uppdrag tillgång till information i offentliga dataregister som delvis inrättats genom unionsrätten och som är sammankopplade på europeisk nivå, till exempel Bris (systemet för sammankoppling av företagsregister), IRI (systemet för sammankoppling av insolvensregister) och Boris (systemet för sammankoppling av register över verkligt huvudmannaskap). Det är emellertid ofta inte tillräckligt att ha tillgång till information i offentliga databaser för att upptäcka och spåra viktiga tillgångar som ingår, eller bör ingå, i insolvensboet. Förvaltare ställs framför allt inför praktiska svårigheter när de försöker få tillgång till tillgångsregister utomlands.
- (14) Det är därför nödvändigt att fastställa bestämmelser för att säkerställa att förvaltare under fullgörandet av sitt uppdrag i insolvensförfaranden antingen direkt eller indirekt kan få tillgång till information i databaser som inte är offentliga.
- (15) Omgående och direkt tillgång till centraliserade bankkontoregister eller datasöksystem är ofta en förutsättning för att maximera insolvensboets värde. Regler bör därför fastställas som ger medlemsstaters utsedda domstolar med behörighet i insolvensförfaranden direkt tillgång till information i centraliserade bankkontoregister eller datasöksystem. Om en medlemsstat ger tillgång till uppgifter om bankkonton genom ett centralt elektroniskt datasöksystem bör den säkerställa att den myndighet som handhar söksystemet rapporterar sökresultaten omedelbart och ofiltrerat till de utsedda domstolarna.
- (16) För att respektera rätten till skydd av personuppgifter och rätten till skydd av privatliv bör endast av medlemsstaterna utsedda domstolar med behörighet i insolvensförfaranden beviljas direkt och omedelbar tillgång till bankkontoregister. Förvaltare bör således endast indirekt kunna få tillgång till information i bankkontoregister genom att i sin medlemsstat vända sig till utsedda domstolar och begära att de tar fram informationen och gör sökningar.
- (17) I Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) YYYY/XX³⁴ [*Publikationsbyrå: direktiv som ersätter direktiv 2015/849*] föreskrivs att de centraliserade automatiserade mekanismerna sammankopplas via den gemensamma åtkomstpunkt för bankkontoregister (BAR) som kommer att utvecklas och handhas av kommissionen. Med tanke på att insolvensärenden med gränsöverskridande implikationer får allt större betydelse och att relevant finansiell information är viktig för att maximera insolvensboets värde i insolvensförfaranden, bör utsedda nationella domstolar med behörighet i insolvensärenden kunna få direkt tillgång till, och söka i, andra medlemsstaters centraliserade bankkontoregister via den gemensamma åtkomstpunkten BAR som inrättats i enlighet med direktiv (EU) YYYY/XX [*Publikationsbyrå: direktiv som ersätter direktiv 2015/849*].
- (18) Utsedda domstolar och förvaltare bör behandla personuppgifter som inhämtas enligt detta direktiv i enlighet med tillämpliga dataskyddsregler och endast om det är nödvändigt och proportionellt för att upptäcka och spåra tillgångar som tillhör gäldenärens insolvensbo i pågående insolvensförfaranden.

³⁴

EUT

- (19) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849³⁵ säkerställer att personer som kan styrka att de har ett berättigat intresse beviljas tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap för truster och andra typer av juridiska konstruktioner i enlighet med dataskyddsreglerna. Dessa personer beviljas tillgång till uppgifter om den verkliga huvudmannens namn, födelsemånad och födelseår, bosättningsland och medborgarskap, samt arten och omfattningen av det förmånsintresse som innehas. Förvaltare måste snabbt och enkelt kunna få tillgång till dessa uppgifter för att fullgöra sitt uppdrag att spåra tillgångar i samband med ett pågående insolvensförfarande. Det är därför nödvändigt att fastställa att tillgång för förvaltare i sådana ärenden utgör ett berättigat intresse. Förvaltare bör emellertid inte ha direkt tillgång till fler uppgifter än de som är tillgängliga för andra parter som har ett berättigat intresse.
- (20) För att säkerställa att tillgångar kan spåras effektivt i samband med gränsöverskridande insolvensförfaranden bör förvaltare som utsetts i en medlemsstat snabbt beviljas tillgång även till tillgångsregister i andra medlemsstater. Villkoren för tillgång bör därför inte vara strängare för utländska förvaltare än för inhemska förvaltare.
- (21) I samband med avveckling i insolvensärenden bör den nationella insolvensrätten göra det möjligt att realisera företagets tillgångar genom att verksamheten, eller del därav, säljs som en fortlevande verksamhet. Försäljning som en fortlevande verksamhet bör i detta sammanhang förstås som att verksamheten helt eller delvis överläts till en köpare på ett sätt som gör att verksamheten (eller del därav) kan fortsätta som en ekonomiskt produktiv enhet. Försäljning som en fortlevande verksamhet bör förstås som motsatsen till att tillgångarna i verksamheten säljs styckevis (avveckling där tillgångarna säljs var för sig).
- (22) Som regel antas ett större värde kunna återvinnas under avvecklingsfasen om verksamheten (eller del därav) säljs som en fortlevande verksamhet än om tillgångarna säljs var för sig. För att främja försäljning av verksamheten som en fortlevande verksamhet under avvecklingsfasen bör nationella insolvenssystem omfatta ett prepack-förfarande, där en gäldenär som befinner sig i ekonomiskt trångmål med hjälp av en ”administratör” försöker hitta intresserade köpare och förbereder försäljningen av verksamheten som en fortlevande verksamhet innan insolvensförfarandet formellt inleds, så att tillgångarna snabbt kan realiseras kort efter det att så sker. Prepack-förfarandet bör bestå av två faser: en förberedelsefas och en avvecklingsfas.
- (23) För en effektiv hantering av prepack-förfarandet bör den domstol vid vilken ett sådant förfarande inleds även ha befogenhet att fatta beslut i frågor som har nära anknytning till försäljningen av den verksamhet, eller del därav, som omfattas av prepack-förfarandet.
- (24) Prepack-förfarandet bör säkerställa att den administratör som utsetts under förberedelsefasen bara kan lägga fram det högsta bud som inkommit under försäljningsprocessen för domstolens godkännande om administratören avger en försäkran om att det enligt dennas uppfattning inte skulle vara möjligt att genom en avveckling där tillgångarna säljs var för sig återvinna ett uppenbart större värde för borgenärerna än det marknadspris som fås om verksamheten (eller del därav) säljs som

³⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

en fortlevande verksamhet. Värdet av en fortlevande verksamhet är i regel högre än värdet vid en avveckling där tillgångarna säljs var för sig, eftersom det utgår från antagandet att verksamheten kommer att fortsätta med ett minimum av störningar, har borgenärers, aktieägares och kunders förtroende samt fortsätter att generera intäkter. Administratörens försäkran bör därför inte förutsätta att en värdering görs i varje enskilt fall. Det bör vara tillräckligt att administratörens slutsats att försäljningspriset inte är betydligt lägre än de medel som skulle kunna återvinnas genom en avveckling där tillgångarna säljs var för sig är rimlig. Administratören eller förvaltaren bör emellertid göra en mer ingående granskning i fall där det enda befintliga budet läggs fram av en part som är närstående till gäldenären. I ett sådant fall bör administratören eller förvaltaren avvisa budet om det inte klarar testet om borgenärers bästa intresse.

- (25) För att säkerställa att verksamheten säljs till bästa marknadsvärde under prepack-förfarandet bör medlemsstaterna antingen säkerställa att den försäljningsprocess som genomförs under förberedelsefasen uppfyller höga krav på konkurrens, transparens och rättvisa eller föreskriva att domstolen genomför en kortfattad offentlig auktion efter det att avvecklingsfasen i förfarandet har inletts.
- (26) Om en medlemsstat väljer att ställa höga krav under förberedelsefasen bör administratören (som senare utses till förvaltare under avvecklingsfasen) ansvara för att säkerställa att försäljningsprocessen präglas av konkurrens, transparens och rättvisa, samt att den uppfyller marknadsnormer. Uppfyllande av marknadsnormer bör i detta sammanhang förutsätta att processen överensstämmer med standardregler och praxis för fusioner och förvärv i den berörda medlemsstaten, vilket innefattar att bjuda in potentiellt intresserade parter att delta i försäljningsprocessen, ge potentiella köpare samma information, göra det möjligt för intresserade köpare att genomföra en företagsbesiktning (*due diligence*) samt ta emot bud från intresserade parter genom en strukturerad process.
- (27) Om en medlemsstat väljer att föreskriva att en domstol genomför en offentlig auktion efter det att avvecklingsfasen har inletts bör det bud som administratören väljer under förberedelsefasen användas som utgångsbud (*stalking horse bid*) under auktionen. Gäldenären bör kunna erbjuda incitament till den part som står bakom detta utgångsbud genom att i synnerhet samtycka till kostnadsersättning eller compensation om affären ställs in (*break-up fees*) på grund av att ett bättre bud antas under den offentliga auktionen. Medlemsstaterna bör emellertid säkerställa att sådana incitament från gäldenärens sida till den part som står bakom utgångsbudet under förberedelsefasen är proportionerliga och inte avskräcker andra potentiellt intresserade budgivare från att delta i den offentliga auktionen under avvecklingsfasen.
- (28) Inledandet av insolvensförfaranden bör inte leda till att kontrakt med återstående skyldigheter som är nödvändiga för verksamhetens fortlevnad sägs upp i förtid. Detta skulle på ett orättmätigt sätt äventyra värdet på den verksamhet, eller del därav, som ska säljas inom ramen för prepack-förfarandet. Det bör därför säkerställas att sådana kontrakt överlåts till den som förvärvar gäldenärens verksamhet, eller del därav, även utan samtycke från gäldenärens motpart i dessa kontrakt. Det finns emellertid situationer där överlåtelse av kontrakt med återstående skyldigheter inte rimligen kan förväntas, till exempel om förvärvaren är en konkurrent till motparten i kontraktet. Domstolen kan efter en enskild bedömning av ett kontrakt med återstående skyldigheter även dra slutsatsen att en uppsägning av kontraktet skulle vara bättre för gäldenärens verksamhet än en överlåtelse, till exempel om en överlåtelse av kontraktet skulle leda till en oproportionerligt stor börda för verksamheten. Domstolen bör emellertid inte ha rätt att säga upp kontrakt med återstående skyldigheter om de rör

licenser för immateriell och industriell äganderätt, eftersom dessa normalt är en viktig del av den verksamhet som säljs.

- (29) En möjlighet att göra gällande företrädesrätt under försäljningsprocessen skulle snedvrider konkurrensen under prepack-förfarandet. Potentiella budgivare kan avstå från att delta i budgivningen om innehavare av sådana rättigheter har möjlighet att förkasta deras bud, oavsett den tid och de resurser som har lagts ned och oavsett budets ekonomiska värde. För att säkerställa att det vinnande budet speglar bästa tillgängliga pris på marknaden bör budgivare inte ges företrädesrätt och sådan rätt heller inte tillämpas under budgivningsprocessen. Innehavare av företrädesrätt som beviljades innan prepack-förfarandet inleddes bör i stället för att denna rätt görs gällande bjudas in att delta i budgivningen.
- (30) Medlemsstaterna bör låta borgenärer med säkerhetsrätt delta i budgivningsprocessen under prepack-förfarandet genom att lämna bud som motsvarar värdet på deras säkrade fordringar som ersättning för att köpa de tillgångar i vilka de innehar en säkerhetsrätt (kreditbud). Kreditbud bör emellertid inte användas på ett sätt som ger borgenärer med säkerhetsrätt en otillbörlig fördel i budgivningsprocessen, till exempel om värdet på deras säkrade fordran på gäldenärens tillgångar överstiger verksamhetens marknadsvärde.
- (31) Detta direktiv bör inte påverka tillämpningen av unionens konkurrenslagstiftning, särskilt rådets förordning (EG) nr 139/2004³⁶, och inte heller hindra medlemsstaterna från att tillämpa nationella system för koncentrationskontroll. Administratören bör i valet av bästa bud få ta hänsyn till regleringsrisker som uppstår till följd av bud som måste godkännas av konkurrensmyndigheter och kunna rådfråga dessa myndigheter om detta är tillåtet enligt tillämpliga regler. Det bör förbli budgivarnas ansvar att tillhandahålla all information som behövs för att bedöma dessa risker och att utan onödigt dröjsmål samarbeta med behöriga konkurrensmyndigheter för att minska dessa risker. För att öka sannolikheten för ett framgångsrikt förfarande bör administratören, om ett bud ger upphov till sådana risker, vara skyldig att fullgöra sitt uppdrag på ett sätt som främjar framlägget av alternativa bud.
- (32) Företagsledare har uppsikt över juridiska personers verksamhet och är de som är bäst insatta i deras ekonomiska situation. Företagsledare är därför bland de första att inse om en juridisk person närmar sig eller överträder gränsen till insolvens. Om företagsledare lämnar in en sen ansökan om insolvens kan det leda till lägre återvinningsvärden för borgenärerna. Medlemsstaterna bör därför införa en skyldighet för företagsledare att ansöka om inledande av insolvensförfaranden inom en angiven tidsfrist. Medlemsstaterna bör även definiera vilka personer som bör omfattas av företagsledares skyldigheter och i detta sammanhang ta hänsyn till att begreppet ”företagsledare” bör ges en vid tolkning, så att det omfattar alla som ansvarar för, som faktiskt fattar eller som bör fatta viktiga beslut om förvaltningen av en juridisk person.
- (33) För att säkerställa att företagsledare inte av egenintresse skjuter upp ansökan om inledande av ett insolvensförfarande, trots att det föreligger tecken på insolvens, bör medlemsstaterna fastställa bestämmelser som gör företagsledare civilrättsligt ansvariga om de inte fullgör sin skyldighet att lämna in en sådan ansökan. I ett sådant fall bör företagsledare ersätta borgenärerna för den skada som uppstår till följd av att den juridiska personens återvinningsvärde försämrats jämfört med om en ansökan skulle ha lämnats in i tid. Medlemsstaterna bör kunna anta eller behålla nationella regler om

³⁶ Rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer (EG:s koncentrationsförordning) (EUT L 24, 29.1.2004, s. 1).

företagsledares civilrättsliga ansvar när det gäller ansökan om insolvens som är strängare än de som fastställs genom detta direktiv.

- (34) Mikroföretag är ofta enmansföretag eller små handelsbolag vars grundare, ägare eller bolagsmän inte skyddas genom begränsat ansvar utan tvärtom är obegränsat ansvariga för företagets skulder. Om mikroföretag är företag med begränsat ansvar är det begränsade ansvaret normalt bara skenbart för mikroföretagens ägare, eftersom dessa ofta förväntas ställa sina personliga tillgångar som säkerhet för mikroföretagens skulder. Eftersom mikroföretag i mycket hög grad är beroende av betalningar från sina kunder har de dessutom ofta likviditetsproblem och är exponerade för högre fallissemangsrisker om de förlorar en viktig affärspartner eller om deras kunder inte betalar i tid. Mikroföretag har dessutom mindre rörelsekapital, samtidigt som de ställs inför högre räntor och krav på säkerheter, vilket i synnerhet om de befinner sig i ekonomiskt trångmål gör det svårt eller till och med omöjligt för dem att skaffa finansiering. De kan av därför löpa större risk att bli insolventa än större företag.
- (35) Nationella insolvensregler är inte alltid ändamålsenliga för att behandla insolventa mikroföretag på ett lämpligt och proportionerligt sätt. Med tanke på mikroföretags unika egenskaper och särskilda behov om de befinner sig i ekonomiskt trångmål, i synnerhet behovet av snabbare, enklare och ekonomiskt överkomliga förfaranden, bör separata insolvensförfaranden utarbetas på nationell nivå som överensstämmer med bestämmelserna i detta direktiv. Även om bestämmelserna i detta direktiv om förenklade avvecklingsförfaranden bara är tillämpliga på mikroföretag bör det vara möjligt för medlemsstater att utvidga deras tillämpning till att även omfatta små och medelstora företag.
- (36) Det är lämpligt att säkerställa att medlemsstater kan anförtro genomförandet av och tillsynen över förenklade avvecklingsförfaranden åt en behörig myndighet som är antingen en domstol eller ett administrativt organ. Valet skulle bland annat bero på medlemsstaternas administrativa och rättsliga system, men även på domstolarnas kapacitet och behovet av att säkerställa kostnadseffektiva och snabba förfaranden.
- (37) Betalningsinställetestet och balansräkningstestet är de två faktorer som normalt leder till inledandet av ordinarie insolvensförfaranden i medlemsstater. Balansräkningstestet kan dock vara omöjligt att göra för gäldenärer som är mikroföretag, i synnerhet om gäldenären är en individuell entreprenör, eftersom det kan saknas registrerade handlingar och inte vara möjligt att göra tydlig åtskillnad mellan privata tillgångar och skulder respektive företagets tillgångar och skulder. Oförmåga att betala skulder när de förfaller bör därför vara kriteriet för att inleda ett förenklat avvecklingsförfarande. Medlemsstaterna bör även fastställa under vilka särskilda omständigheter detta kriterium är uppfyllt, förutsatt att dessa är tydliga, enkla och lätta att konstatera för det berörda mikroföretaget.
- (38) För att de förenklade avvecklingsförfarandena för mikroföretag ska vara kostnadseffektiva och snabba bör det fastställas korta tidsfrister. Formaliteterna för alla steg i förfarandet, inbegripet inledande av förfarandet, anmälan och godtagande av fordringar, inrättande av insolvensbo och realisering av tillgångarna, bör minimeras. Ett standardformulär bör användas för ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande och all kommunikation mellan den behöriga myndigheten och, i förekommande fall, förvaltaren och parterna i förfarandet bör ske på elektronisk väg.
- (39) Alla mikroföretag bör kunna ansöka om inledande av ett förfarande för att hantera sina ekonomiska svårigheter och beviljas skuldavskrivning. Möjligheten att omfattas av ett förenklat avvecklingsförfarande bör inte vara beroende av mikroföretagets förmåga att

bära de administrativa kostnaderna för ett sådant förfarande. Det bör införas regler i medlemsstaternas lagstiftning om hur kostnaderna för förenklade avvecklingsförfaranden ska täckas om gäldenären saknar tillräckliga tillgångar och inkomstkällor för att täcka dem.

- (40) I förenklade avvecklingsförfaranden är det normalt inte nödvändigt att utse en förvaltare eftersom mikroföretags affärsverksamhet är okomplicerad och den behöriga myndigheten därför kan utöva tillräcklig tillsyn över den. Gäldenären bör därför behålla kontrollen över sina tillgångar och den löpande verksamheten. För att säkerställa att förenklade avvecklingsförfaranden kan genomföras på ett ändamålsenligt och effektivt sätt bör gäldenären samtidigt vara skyldig att när förfarandet inleds och under hela förfarandet lämna korrekta, tillförlitliga och fullständiga uppgifter om sin finansiella ställning och sin affärsverksamhet.
- (41) En gäldenär som är ett mikroföretag bör kunna omfattas av ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder för att kunna skydda insolvensboets värde och säkerställa att förfarandet genomförs under rättvisa och ordnade former. Medlemsstaterna får emellertid tillåta att behöriga myndigheter under väldefinierade omständigheter utesluter vissa fordringar från avbrytandets tillämpningsområde.
- (42) Tvistiga fordringar bör behandlas på ett sätt som inte gör genomförandet av förenklade avvecklingsförfaranden för mikroföretag onödigt komplicerat. Om tvistiga fordringar inte kan behandlas snabbt kan möjligheten att bestrida en fordran utnyttjas för att förhåla förfarandet. När den behöriga myndigheten beslutar om behandling av en tvistig fordran bör den ha befogenhet att tillåta att det förenklade avvecklingsförfarandet fortsätter i fråga om otvistiga fordringar.
- (43) I förenklade avvecklingsförfaranden bör en talan om återvinning endast väckas av en borgenär eller, om en sådan har utsetts, av förvaltaren. När den behöriga myndigheten, i syfte att genomföra ett återvinningsförfarande, beslutar att ett förenklat avvecklingsförfarande ska omvandlas till ett ordinarie insolvensförfarande bör den väga olika hänsyn mot varandra, såsom återvinningsförfarandets förväntade kostnader, varaktighet och komplexitet, samt sannolikheten för att tillgångar kan återvinnas samt förväntad nytta för alla borgenärer.
- (44) Medlemsstaterna bör säkerställa att insolvensboets tillgångar i ett förenklat avvecklingsförfarande kan realiseras genom en offentlig exekutiv auktion online, om den behöriga myndigheten anser att detta sätt att realisera tillgångar är lämpligt. Medlemsstaterna bör därför säkerställa att det inom deras territorium finns ett eller flera elektroniska auktionssystem för detta ändamål. Denna skyldighet bör inte påverka de många plattformar som finns i vissa medlemsstater för exekutiva auktioner online avseende särskilda typer av tillgångar.
- (45) De auktionssystem som finns för att realisera gäldenärens tillgångar i förenklade avvecklingsförfaranden bör sammankopplas via den europeiska e-juridikportalen. E-juridikportalen bör fungera som en central elektronisk åtkomstpunkt för exekutiva auktioner online som genomförs i nationella system eller i de nationella systemen, innefatta en sökfunktion för användare och hjälpa dem att hitta relevanta nationella onlineplattformar om de vill delta i budgivningen. När kommissionen fastställer tekniska specifikationer för detta sammanlänkningsystem i en genomförandeakt bör den, i enlighet med sin tvåpelarstrategi³⁷, lägga fram resultatet av analysen av

³⁷ När det gäller digitala lösningar handlar tvåpelarstrategin om att återanvända befintliga lösningar, inbegripet sådana som finns inom organisationen, innan färdiga marknadslösningar övervägs.

befintliga lösningar som redan tillhandahålls av kommissionen vilka har potential att återanvändas eller genomföra en marknadsundersökning av tänkbara färdiga kommersiella lösningar som kan användas direkt eller med smärre anpassningar.

- (46) Om en gäldenär som är ett mikroföretag med obegränsat ansvar blir insolvent bör enskilda personer som är personligt ansvariga för gäldenärens skulder inte vara personligt ansvariga för oreglerade fordringar efter avveckling av gäldenärens insolvensbo. I förenklade avvecklingsförfaranden bör medlemsstaterna därför säkerställa att gäldenärer som är entreprenörer och, i fråga om gäldenärer som är mikroföretag med obegränsat ansvar, även grundare, ägare eller bolagsmän som är personligt ansvariga för skulderna i det mikroföretag som är föremål för ett förenklat avvecklingsförfarande, får sina skulder helt avskrivna. För att bevilja sådan skuldavskrivning bör medlemsstaterna tillämpa avdelning III i direktiv (EU) 2019/1023 i tillämpliga delar.
- (47) Det är viktigt att säkerställa en rättvis avvägning mellan gäldenärens och borgenärernas intressen i insolvensförfaranden. Borgenärskommittéerna skapar bättre möjligheter för borgenärer att delta i insolvensförfaranden, särskilt i fall där de på grund begränsade resurser, fordringarnas ekonomiska signifikans eller geografiskt avstånd inte skulle kunna delta på egen hand. Borgenärskommittéer kan framför allt hjälpa gränsöverskridande borgenärer att hävda sina rättigheter på ett bättre sätt och säkerställa en rättvis behandling. Medlemsstaterna bör tillåta att en borgenärskommitté inrättas så snart förfarandet har inletts. En borgenärskommitté bör endast inrättas om borgenärerna samtycker. Medlemsstaterna får även tillåta att den inrättas innan ett förfarande inleds, efter det att insolvensansökan har lämnats in. I sådana fall bör dock medlemsstaterna föreskriva att borgenärerna ska samtycka till borgenärskommitténs fortsatta verksamhet och sammansättning vid borgenärssammanträdet. Om borgenärer inte samtycker till sammansättningen kan de även inrätta en ny borgenärskommitté.
- (48) Kostnaden för att inrätta och driva borgenärskommittén bör stå i proportion till det värde den genererar. Inrättandet av borgenärskommittén bör inte vara berättigat i fall där kostnaderna för att inrätta och driva kommittén är betydligt högre än den ekonomiska betydelsen av de beslut som den kan fatta. Detta kan vara fallet om borgenärerna är för få, om en stor majoritet av borgenärerna har en liten andel av fordringarna mot gäldenären eller om den förväntade återvinningen från insolvensboet i insolvensförfaranden är betydligt lägre än kostnaden för att inrätta och driva borgenärskommittén. Detta gäller särskilt i insolvensärenden som rör mikroföretag.
- (49) Medlemsstaterna bör fastställa krav, skyldigheter och förfaranden för utnämning av medlemmar till borgenärskommittén, samt borgenärskommitténs uppdrag. Medlemsstaterna bör ha möjlighet att besluta huruvida utnämningen ska göras av borgenärssammanträdet eller av domstolen. För att undvika onödiga förseningar i inrättandet av borgenärskommittén bör medlemmarna utses skyndsamt. Medlemsstaterna bör sörja för en rättvis representation av borgenärer i kommittén och säkerställa att borgenärer vars fordringar ännu inte har godtagits eller borgenärer med hemvist i en annan medlemsstat inte förhindras från att delta i borgenärskommittén.
- (50) Det är särskilt viktigt för borgenärer utan säkerhetsrätt som är mikroföretag, småföretag eller medelstora företag att borgenärerna är rättvist representerade i borgenärskommittén, eftersom dessa själva riskerar insolvens (dominoeffekt) om den insolventa gäldenären är ett stort företag. En lämplig representation av sådana

Utveckling av skräddarskyddade komponenter ska vara det sista alternativet. Se Europeiska kommissionens digitala strategi *Next Generation Digital Commission*, C(2022) 4388 final, s. 13.

borgenärer i borgenärskommittén kan säkerställa att de snabbare får sin andel av de medel som gått åter.

- (51) En viktig uppgift för borgenärskommittén bör vara att kontrollera att insolvensförfaranden genomförs på ett sätt som skyddar borgenärernas intressen. Borgenärskommittén kan bara fullgöra sitt uppdrag att övervaka att förfarandena präglas av rättvisa och integritet om den och dess medlemmar är oberoende i förhållande till förvaltaren och bara är ansvariga inför de borgenärer som inrättade kommittén.
- (52) Antalet medlemmar i borgenärskommittén bör å ena sidan vara tillräckligt stort för att säkerställa en mångfald av åsikter och intressen, och å andra sidan vara relativt begränsat för att kommittén ska kunna fullgöra sina uppgifter effektivt och utan onödigt dröjsmål. Medlemsstaterna bör fastställa när och hur kommitténs sammansättning behöver ändras, vilket kan vara fallet om företrädarna inte längre kan agera, inbegripet i borgenärernas intresse, eller om de vill lämna sitt uppdrag. De bör även fastställa villkoren för entledigande av medlemmar som på ett uppenbart sätt har agerat i strid med borgenärernas intressen.
- (53) Borgenärskommitténs medlemmar är fria att själva organisera sitt arbete, under förutsättning att arbetsordningen är laglig, transparent och ändamålsenlig. Medlemsstaterna bör därför kräva att borgenärskommittén fastställer sin arbetsordning och anger hur sammanträden bör hållas, vem som kan närvara och rösta samt hur det säkerställs att kommitténs arbete är opartiskt och konfidentiellt. Det bör även vara möjligt att i denna arbetsordning föreskriva en roll för arbetsgivarrepresentanter eller transparens i förhållande till andra borgenärer. Borgenärer bör kunna delta och rösta elektroniskt eller delegera sin rösträtt till en tredje part, förutsatt att denna är vederbörligen bemyndigad. Denna möjlighet skulle vara särskilt betydelsefull för borgenärer med hemvist i andra medlemsstater.
- (54) Om borgenärskommittén inte själv skyndsamt fastställer sin arbetsordning bör medlemsstaterna säkerställa att den kan fastställas av domstolen. Kommissionen bör fastställa en standardarbetsordning för att underlätta borgenärskommitténs uppdrag och minska behovet av att en domstol ingriper i fall där en arbetsordning saknas.
- (55) Borgenärskommittén bör ges tillräckliga rättigheter för att kunna fullgöra sitt uppdrag på ett effektivt och ändamålsenligt sätt. Medlemsstaterna bör säkerställa att borgenärskommittén vid behov kan interagera med förvaltare, domstol, gäldenär, externa rådgivare och de borgenärer som den företräder för att göra det möjligt för kommittén att bilda sig en uppfattning och kommunicera denna i frågor av direkt intresse och relevans för borgenärerna, samt att denna uppfattning vederbörligen beaktas i förfarandena. Medlemsstaterna kan även ge borgenärskommittén befogenhet att fatta beslut.
- (56) Eftersom borgenärskommitténs verksamhet ger upphov till kostnader bör medlemsstaterna i förväg bestämma vem som ska bära dessa kostnader. Medlemsstaterna bör även införa skyddsåtgärder för att förhindra att borgenärskommitténs kostnader i oproportionerlig grad minskar insolvensboets återvinningsvärde.
- (57) För att uppmuntra borgenärer att bli medlemmar i borgenärskommittén bör medlemsstaterna begränsa deras individuella civilrättsliga ansvar när de fullgör uppgifter i enlighet med detta direktiv. Medlemmar i borgenärskommittén som i fullgörandet av dessa uppgifter agerar bedrägligt eller oaktsamt kan dock entledigas

och hållas ansvariga för sitt agerande. I dessa fall bör medlemsstaterna föreskriva att medlemmarna hålls individuellt ansvariga för den skada som orsakats av deras missskötshet.

- (58) För att säkerställa ökad transparens vad gäller de viktigaste inslagen i nationella insolvensförfaranden och hjälpa framför allt gränsöverskridande borgenärer att uppskatta vad som skulle hända om deras investeringar skulle omfattas av ett insolvensförfarande bör investerare och potentiella investerare lätt kunna få tillgång till information om detta i ett på förhand fastställt, jämförbart och användarvänligt format. Ett standardiserat faktablad bör utarbetas och göras tillgängligt för allmänheten av medlemsstaterna. Detta dokument skulle vara av grundläggande betydelse för att ge potentiella investerare överblick över reglerna för insolvensförfaranden i en viss medlemsstat. Det bör innehålla förklaringar som är tillräckliga för att läsaren ska kunna förstå informationen utan att behöva läsa andra dokument. Faktabladet bör särskilt innehålla praktisk information om den insolvensutlösande faktorn och om hur man ansöker om inledande av ett insolvensförfarande eller anmäler en fordran.
- (59) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011.
- (60) Eftersom målen för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, på grund av att skillnader mellan nationella ramverk för insolvens skulle fortsätta att resa hinder för den fria rörligheten för kapital och etableringsfriheten, utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (61) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt rätten till respekt för privatlivet och familjelivet (artikel 7 i stadgan), rätten till skydd av personuppgifter (artikel 8 i stadgan), det fria yrkesvalet och rätten att arbeta (artikel 15 i stadgan), näringsfriheten (artikel 16 i stadgan), rätten till egendom (artikel 17 i stadgan), arbetstagarnas rätt till information och samråd (artikel 27 i stadgan), samt rätten till en opartisk domstol (artikel 47.2 i stadgan).
- (62) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679³⁸ är tillämplig på behandling av personuppgifter vid tillämpning av detta direktiv. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725³⁹ är tillämplig på behandling av personuppgifter av unionens institutioner och organ vid tillämpning av detta direktiv.
- (63) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 och avgav ett yttrande den [Publikationsbyrå: lägg till uppgifter om offentlighetsgörande].

³⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning), (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

³⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

Avdelning I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Innehåll och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs gemensamma regler om
 - a) talan om återvinning,
 - b) spårning av tillgångar som tillhör insolvensboet,
 - c) prepack-förfaranden,
 - d) företagsledares skyldigheter att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande,
 - e) förenklat avvecklingsförfarande för mikroföretag,
 - f) borgenärskommittéer,
 - g) medlemsstaternas utarbetande av faktablad om vissa inslag i deras nationella insolvensrätt.
2. Detta direktiv ska inte tillämpas på förfaranden som avses i punkt 1 i denna artikel och som berör gäldenärer som är
 - a) försäkrings- eller återförsäkringsföretag enligt definitionerna i artikel 13.1 och 13.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG,
 - b) kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013,
 - c) värdepappersföretag eller företag för kollektiva investeringar enligt definitionerna i artikel 4.1.2 respektive 4.1.7 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - d) centrala motparter enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012,
 - e) värdepapperscentraler enligt definitionen i artikel 2.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014,
 - f) andra finansinstitut och enheter som anges i artikel 1.1 första stycket i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU,
 - g) offentliga organ enligt nationell rätt,
 - h) fysiska personer, med undantag för entreprenörer och, när det gäller skuldavskrivningsförfaranden för gäldenärer som är mikroföretag med obegränsat ansvar, sådana företags grundare, ägare eller bolagsmän som är personligt ansvariga för gäldenärens skulder.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

- a) *förvaltare*: en förvaltare som utses av en rättslig eller administrativ myndighet i förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning enligt artikel 26 i direktiv (EU) 2019/1023.
- b) *domstol*: en medlemsstats dömande organ.
- c) *behörig myndighet*: en rättslig eller administrativ myndighet i en medlemsstat som ansvarar för genomförande eller tillsyn, eller båda, av förenklade avvecklingsförfaranden, i enlighet med avdelning VI i detta direktiv.
- d) *centraliserade bankkontoregister*: centraliserade automatiserade mekanismer såsom centrala register eller centrala elektroniska datasöksystem som införts i enlighet med artikel 32a.1 i direktiv (EU) 2015/849.
- e) *register över verkligt huvudmannaskap*: de nationella centrala register med uppgifter om verkligt huvudmannaskap som avses i artiklarna 30 och 31 i direktiv (EU) 2015/849.
- f) *rättshandling*: varje mänskligt handlande, inbegripet underlåtelse, som får rättsliga följder.
- g) *kontrakt med återstående skyldigheter*: ett kontrakt mellan gäldenären och en eller flera motparter enligt vilket parterna fortfarande har skyldigheter att fullgöra vid den tidpunkt då ett insolvensförfarande inleds under den avvecklingsfas som avses i avdelning IV.
- h) *test om borgenärs bästa intresse*: test för att fastställa att ingen borgenär skulle få sämre villkor vid en avveckling genom ett prepack-förfarande än samma borgenär skulle ha fått om den normala rangordningen för prioritering av fordringar i en avveckling tillämpades vid en avveckling där tillgångarna säljs var för sig.
- i) *tillfällig finansiering*: allt nytt finansiellt stöd som tillhandahålls av en befintlig eller en ny borgenär och som omfattar, som ett minimum, finansiellt stöd under prepack-förfaranden, och som är rimligt och omedelbart nödvändigt för att gäldenärens verksamhet, eller del därav, ska kunna fortsätta, eller för att bevara eller öka värdet på den verksamheten.
- j) *mikroföretag*: mikroföretag i den mening som avses i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG.
- k) *mikroföretag med obegränsat ansvar*: mikroföretag med eller utan status som separat juridisk person vars grundare, ägare eller bolagsmän inte skyddas genom begränsat ansvar.
- l) *entreprenör*: en entreprenör enligt definitionen i artikel 2.1.9 i direktiv (EU) 2019/1023.
- m) *fullständig skuldavskrivning*: en situation där antingen i) verkställbarheten av utestående avskrivningsbara skulder upphör mot entreprenörer eller, i fråga om mikroföretag med obegränsat ansvar, mot enskilda som är sådana företags grundare, ägare eller bolagsmän och som är personligt ansvariga för mikroföretagets skulder, eller där ii) utestående avskrivningsbara skulder upphävs som ett led i ett förenklat avvecklingsförfarande.
- n) *betalningsplan*: en plan som anger specifika betalningsbelopp och betalningsdatum som en fysisk person som omfattas av fullständig skuldavskrivning ska göra till borgenärer, eller en plan som anger periodiska

överföringar till borgenärer av en viss del av den berörda fysiska personens disponibla inkomst under skuldavskrivningsperioden.

- o) *borgenärskommitté*: ett representativt organ för borgenärer som utses i enlighet med gällande rätt om insolvensförfaranden och som har rådgivande och andra befogenheter enligt vad som fastställs i denna rätt.
- p) *prepack-förfarande*: ett påskyndat avvecklingsförfarande som gör det möjligt att sälja hela, eller delar av, gäldenärens verksamhet som en fortlevande verksamhet till högstbjudande i syfte att avveckla gäldenärens tillgångar sedan gäldenären fastställts vara insolvent.
- q) *part som är närstående till gäldenären*: personer, inbegripet juridiska personer, som har förmånlig tillgång till icke-offentlig information om gäldenärens verksamhet.

Om gäldenären är en fysisk person ska närstående parter särskilt omfatta följande:

- i) Gäldenärens make/maka eller partner.
- ii) Släktingar i upp- eller nedstigande led, syskon till gäldenären eller till maken/makan eller partnern, samt makar eller partner till dessa personer.
- iii) Personer som bor i gäldenärens hushåll.
- iv) Personer som arbetar för gäldenären enligt ett anställningsavtal som ger dem tillgång till icke-offentlig information om gäldenärens verksamhet, eller som på annat sätt utför uppgifter som ger dem tillgång till icke-offentlig information om gäldenärens verksamhet, inbegripet rådgivare, revisorer eller notarier.
- v) Juridiska personer i vilka gäldenären eller någon av de personer som avses i led i–iv i detta stycke är ledamöter i förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan, eller utför uppgifter som ger dem tillgång till icke-offentlig information om gäldenärens verksamhet.

Om gäldenären är en juridisk person ska närstående parter särskilt omfatta följande:

- i) Ledamöter i gäldenärens förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan.
- ii) Andelsinnehavare med en kontrollerande ägarandel i gäldenären.
- iii) Personer som utför liknande uppgifter som dem som utförs av personerna i led i.
- iv) Personer som enligt andra stycket är närstående till personerna i leden i, ii och iii i detta stycke.

Artikel 3

Relevant tidpunkt för fastställande av närståendeförhållande

Tidpunkten för fastställande av om en part är närstående till gäldenären ska

- a) vid tillämpning av avdelning II vara den dag då den rättshandling som är föremål för återvinningstalan fullbordades eller tre månader innan rättshandlingen fullbordades,

- b) vid tillämpning av avdelning IV vara den dag då förberedelsefasen inleds eller tre månader innan förberedelsefasen inleds.

Avdelning II

ÅTERVINNINGSTALAN

Kapitel 1

Allmänna bestämmelser om återvinningstalan

Artikel 4

Allmänna förutsättningar för återvinningstalan

Medlemsstaterna ska säkerställa att rättshandlingar som fullbordats innan ett insolvensförfarande inleds och som är till nackdel för borgenärskollektivet kan ogiltigförklaras på de villkor som anges i kapitel 2 i denna avdelning.

Artikel 5

Förhållande till nationella bestämmelser

Detta direktiv ska inte hindra medlemsstaterna från att anta eller behålla bestämmelser om ogiltighet, annullering eller avsaknad av juridisk giltighet beträffande rättshandlingar som är till nackdel för borgenärskollektivet i samband med insolvensförfaranden, om sådana bestämmelser ger ett starkare skydd för borgenärskollektivet än de i kapitel 2 i denna avdelning.

Kapitel 2

Särskilda villkor för återvinningstalan

Artikel 6

Förmånsrätt

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att rättshandlingar som är till fördel för en borgenär eller en grupp av borgenärer genom reglering, ställande av säkerhet eller på något annat sätt kan ogiltigförklaras om de har fullbordats
 - a) inom tre månader före inlämnandet av en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande, på villkor att gäldenären inte har kunnat betala sina förfallna skulder, eller
 - b) efter inlämnandet av en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande.

Om flera personer har lämnat in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande mot samma gäldenär ska den tidpunkt då den första godtagbara ansökan lämnades in anses vara början på den tremånadersperiod som avses i första stycket a.
2. Om en borgenärs förfallna fordran har reglerats eller säkrats korrekt ska medlemsstaterna säkerställa att rättshandlingen endast kan ogiltigförklaras om
 - a) villkoren i punkt 1 är uppfyllda, och

- b) borgenären kände till eller borde ha känt till att gäldenären inte kunde betala sina förfallna skulder eller om en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnats in.

En borgenär ska presumeras ha haft kännedom enligt första stycket b om borgenären var en närstående part till gäldenären.

- 3. Genom undantag från punkterna 1 och 2 ska medlemsstaterna säkerställa att följande rättshandlingar inte kan ogiltigförklaras:

- a) Rättshandlingar som företas direkt mot skälig ersättning till förmån för insolvensboet.
- b) Betalningar på växlar eller checkar, om den lag som reglerar växlar eller checkar förbjuder mottagarens fordringar som härrör från en växel eller check mot andra gäldenärer, t.ex. endossenter, utställaren eller trassaten, om mottagaren vägrar att ta emot gäldenärens betalning.
- c) Rättshandlingar som inte är föremål för en återvinningstalan i enlighet med direktiven 98/26/EG och 2002/47/EG.

Medlemsstaterna ska säkerställa att beloppet vid betalningar på de växlar eller checkar som avses i första stycket b ska restitueras av den sista endossenten eller, om den sistnämnda endosserat växeln på en tredje parts vägnar, av denna part, om den sista endossenten eller tredje parten vid den tidpunkt då växeln endosserades eller lämnades för endossering kände till eller borde ha känt till att gäldenären inte kunde betala sina förfallna skulder eller att en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande hade lämnats in. Sådan kännedom presumeras om den sista endossenten eller tredje parten var en närstående part till gäldenären.

Artikel 7

Rättshandlingar utan eller mot uppenbart otillräcklig ersättning

- 1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en gäldenärs rättshandlingar utan eller mot uppenbart otillräcklig ersättning kan ogiltigförklaras om de har fullbordats inom en tidsperiod på ett år innan en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnades in eller efter det att en sådan ansökan lämnades in.
- 2. Punkt 1 ska inte tillämpas på gåvor eller donationer av symboliskt värde.
- 3. Om flera personer har lämnat in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande mot samma gäldenär ska den tidpunkt då den första godtagbara ansökan lämnades in anses vara början på den ettårsperiod som avses i punkt 1.

Artikel 8

Rättshandlingar som avsiktligt företagits till nackdel för borgenärer

- 1. Medlemsstaterna ska säkerställa att rättshandlingar genom vilka gäldenären avsiktligt orsakar borgenärskollektivet skada kan ogiltigförklaras om båda följande villkor är uppfyllda:
 - a) Handlingarna fullbordades antingen inom en fyraårsperiod innan en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnades in eller efter det att en sådan ansökan lämnades in.

- b) Den andra parten i rättshandlingen kände till eller borde ha känt till gäldenärens avsikt att orsaka borgenärskollektivet skada.

Kännedom enligt första stycket b ska presumeras om den andra parten i rättshandlingen var närstående till gäldenären.

2. Om flera personer har lämnat in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande mot samma gäldenär ska den tidpunkt då den första godtagbara ansökan lämnades in anses vara början på den fyraårsperiod som avses i punkt 1 första stycket a.

Kapitel 3

Följder vid återvinningstalan

Artikel 9

Allmänna följder:

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de fordringar, rättigheter eller skyldigheter som följer av rättshandlingar som har ogiltigförklarats i enlighet med kapitel 2 i denna avdelning inte kan återopas för att regleras av det berörda insolvensboet.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den part som gynnades av en rättshandling som har ogiltigförklarats är skyldig att fullt ut ersätta det berörda insolvensboet för den skada som borgenärerna orsakats genom denna rättshandling.

Det faktum att den vinst som följer av den rättshandling som har ogiltigförklarats inte längre finns tillgänglig bland egendom tillhörande den part som gynnades av rättshandlingen kan bara återopas om denna part varken kände till eller borde ha känt till de omständigheter som ligger till grund för återvinningstalan.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att preskriptionstiden för alla fordringar som följer av den rättshandling som kan ogiltigförklaras mot den andra parten är tre år från och med dagen för insolvensförfarandets inledande.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att en fordran på full ersättning enligt punkt 2 första stycket kan överlåtas till en borgenär eller en tredje part.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att den part som har förpliktats att ersätta ett insolvensbo enligt punkt 2 första stycket inte kan kvitta denna skyldighet mot sina fordringar mot insolvensboet.
6. Denna artikel påverkar inte talan som grundar sig på allmän civil- och handelsrätt om ersättning för skador som borgenärer lidit till följd av en rättshandling som kan ogiltigförklaras.

Artikel 10

Följder för parter som gynnades av den rättshandling som har ogiltigförklarats

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att om, och i den utsträckning, den part som gynnades av den rättshandling som har ogiltigförklarats ersätter insolvensboet för den skada som denna rättshandling orsakat, ska denna parts fordringar som reglerades genom rättshandlingen återuppstå.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje motprestation av den part som gynnades av den rättshandling som har ogiltigförklarats, vilken företagits efter eller i ett omedelbart utbyte mot gäldenärens företagande av den rättshandlingen, ska

återbetalas från insolvensboet i den utsträckning motprestationen fortfarande är tillgänglig i boet i en form som kan utskiljas från resten av insolvensboet eller insolvensboet fortfarande är berikat av dess värde.

I samtliga fall som inte omfattas av första stycket kan den part som gynnades av en rättshandling som har ogiltigförklarats ansöka om ersättning för motprestationen. Vid rangordningen av fordringar i insolvensförfaranden ska denna fordran anses ha uppkommit före inledandet av ett insolvensförfarande.

Artikel 11

Tredje parter ansvar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de rättigheter som fastställs i artikel 9 kan göras gällande mot en arvinge eller annan universell efterträdare till den part som gynnades av en rättshandling som har ogiltigförklarats.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de rättigheter som fastställs i artikel 9 också kan göras gällande mot varje enskild efterträdare till den andra parten i en rättshandling som har ogiltigförklarats, om något av följande villkor är uppfyllt;
 - a) Efterträdaren har förvärvat tillgången utan eller mot uppenbart otillräcklig ersättning.
 - b) Efterträdaren kände till eller borde ha känt till de omständigheter som ligger till grund för återvinningstalan.

Kännedom enligt första stycket b ska presumeras om den enskilda efterträdaren är en part som är närstående till den part som gynnades av en rättshandling som har ogiltigförklarats.

Artikel 12

Förhållandet till andra instrument

1. Bestämmelserna i denna avdelning ska inte påverka artiklarna 17 och 18 i direktiv (EU) 2019/1023.

Avdelning III SPÅRNING AV TILLGÅNGAR SOM TILLHÖR INSOLVENSBOET

Kapitel 1

Utsedda domstolars tillgång till uppgifter om bankkonton

Artikel 13

Utsedda domstolar

1. Varje medlemsstat ska, bland de domstolar som är behöriga att pröva mål som rör förfaranden för rekonstruktion, insolvens eller skuldavskrivning, utse domstolar med befogenhet att få tillgång till och söka i det nationella centraliserade bankkontoregister som inrättats i enlighet med artikel 32a i direktiv (EU) 2015/849 (*utsedda domstolar*).

2. Varje medlemsstat ska underrätta kommissionen om sina utsedda domstolar senast den [sex månader från dagen för införlivandet] och underrätta kommissionen om eventuella ändringar. Kommissionen ska offentliggöra underrättelserna i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 14

Utsedda domstolars tillgång till och sökningar i uppgifter om bankkonton

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de utsedda domstolarna har befogenhet att på begäran av den förvaltare som utnämnts i ett pågående insolvensförfarande direkt och omedelbart få tillgång till och söka i sådana uppgifter om bankkonton vilka förtecknas i artikel 32a.3 i direktiv (EU) 2015/849, om det är nödvändigt för att identifiera och spåra tillgångar som tillhör gäldenärens insolvensbo i detta förfarande, inbegripet sådana som är föremål för återvinningstalan.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de utsedda domstolarna har befogenhet att på begäran av den förvaltare som är utnämnd i ett pågående insolvensförfarande direkt och omedelbart få tillgång till och söka i uppgifter om bankkonton i andra medlemsstater som är tillgängliga genom den gemensamma åtkomstpunkten för bankkontoregister, inrättad i enlighet med artikel XX i direktiv (EU) YYYY/XX [*Publikationsbyrå: det nya penningtvättsdirektivet*], om det är nödvändigt för att identifiera och spåra tillgångar som tillhör gäldenärens insolvensbo i detta förfarande, inbegripet sådana som är föremål för återvinningstalan.
3. Den ytterligare information som medlemsstaterna anser vara väsentlig och som ingår i det centraliserade bankkontoregistret i enlighet med artikel 32a.4 i direktiv (EU) 2015/849 ska inte vara tillgänglig och sökbar för utsedda domstolar.
4. Vid tillämpning av punkterna 1 och 2 ska tillgång och sökningar anses vara direkta och omedelbara bland annat i fall där de nationella myndigheter som handhar de centrala bankkontoregistren skyndsamt överför uppgifterna om bankkonton till de utsedda domstolarna genom en automatiserad mekanism, förutsatt att ingen mellanliggande institution kan påverka de begärda uppgifterna eller den information som ska tillhandahållas.

Artikel 15

Villkor för utsedda domstolars tillgång och sökningar

1. Tillgång till och sökningar i uppgifter om bankkonton i enlighet med artikel [14](#) ska endast beviljas eller få utföras från fall till fall av den personal vid varje utsedd domstol som särskilt har utnämnts och bemyndigats att utföra dessa uppgifter.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att
 - a) personalen vid de utsedda domstolarna följer god yrkessed när det gäller tystnadsplikt och dataskydd, samt att de har hög integritet och lämplig kompetens,
 - b) tekniska och organisatoriska åtgärder har vidtagits för att säkerställa att uppgifter skyddas enligt höga tekniska standarder när utsedda domstolar utövar sin befogenhet att få tillgång till och söka i uppgifter om bankkonton i enlighet med artikel [14](#).

Artikel 16

Övervakning av utsedda domstolars tillgång och sökningar

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att de myndigheter som handhar de centraliserade bankkontoregistren säkerställer att det förs loggar för varje gång utsedda domstolar får tillgång till och söker i uppgifter om bankkonton. Loggarna ska särskilt omfatta följande:
 - a) Ärendets referensnummer.
 - b) Datum och tidpunkt för frågan eller sökningen.
 - c) Den typ av data som används för att ställa frågan eller göra sökningen.
 - d) Resultatens unika identifierare.
 - e) Namnet på den utsedda domstol som söker i registret.
 - f) Den unika användaridentiteten för den utsedda domstolens personal som gjorde förfrågan eller sökningen och, i tillämpliga fall, för den domare som beställde förfrågan eller sökningen samt, i möjligaste mån, den unika användaridentiteten för mottagaren av förfrågans eller sökningens resultat.
2. De myndigheter som handhar de centraliserade bankkontoregistren ska regelbundet kontrollera de loggar som avses i punkt 1.
3. De loggar som avses i punkt 1 ska endast användas för att övervaka efterlevnaden av detta direktiv och de skyldigheter som följer av unionens tillämpliga rättsliga instrument om dataskydd. Övervakningen ska innefatta kontroll av att en ansökan är godtagbar och att behandlingen av personuppgifter är lagenlig samt att personuppgifternas integritet och konfidentialitet säkerställs. Loggarna ska på lämpligt sätt skyddas mot obehörig tillgång och raderas fem år efter det att de skapades, såvida de inte behövs för pågående övervakningsförfaranden.

Kapitel 2

Förvaltares tillgång till information om verkliga huvudmän

Artikel 17

Förvaltares tillgång till information om verkliga huvudmän

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att förvaltare, när de identifierar och spårar tillgångar som är relevanta för de insolvensförfaranden för vilka de har utnämnts, utan onödigt dröjsmål får tillgång till den information som avses i artikel 30.5 andra stycket och artikel 31.4 andra stycket i direktiv (EU) 2015/849, som finns i de register över verkligt huvudmannaskap som inrättats i medlemsstaterna och som är åtkomlig genom det system för sammankoppling av register över verkligt huvudmannaskap som inrättats i enlighet med artikel 30.10 och 31.9 i direktiv (EU) 2015/849.
2. Förvaltares tillgång till information i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska utgöra ett berättigat intresse när det är nödvändigt för att identifiera och spåra tillgångar som tillhör gäldenärens insolvensbo i ett pågående insolvensförfarande och vara begränsad till följande uppgifter:
 - a) Den rättmätiga ägarens namn, födelsemånad och födelseår, bosättningsland och medborgarskap.

- b) Arten och omfattningen av det förmånsintresse som innehas.

Kapitel 3

Förvaltares tillgång till nationella register över tillgångar

Artikel 18

Förvaltares tillgång till nationella register över tillgångar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att förvaltare, oavsett i vilken medlemsstat de har utnämnts, snabbt får direkt tillgång till de nationella register över tillgångar som förtecknas i bilagan och som är belägna på deras territorium.
2. Varje medlemsstat ska för tillgång till de nationella register över tillgångar som förtecknas i bilagan säkerställa att förvaltare som utnämnts i en annan medlemsstat inte omfattas av villkor för tillgång vilka i rättslig eller faktisk mening är mindre förmånliga än villkoren för förvaltare som utnämnts i den medlemsstaten.

Avdelning IV

PREPACK-FÖRFARANDEN

Kapitel 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 19

Prepack-förfaranden

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att prepack-förfaranden består av följande två faser i följd:
 - a) Förberedelsefasen, som syftar till att finna en lämplig köpare för gäldenärens verksamhet, eller del därav.
 - b) Avvecklingsfasen, som syftar till att godkänna och verkställa försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav, och fördela intäkterna till borgenärerna.
2. Prepack-förfaranden ska uppfylla villkoren i denna avdelning. Medlemsstaterna ska för alla andra frågor, inklusive de om fordringarnas rangordning och regler om intäktsfördelning, tillämpa nationella bestämmelser om avvecklingsförfaranden, förutsatt att de är förenliga med unionsrätten, inbegripet reglerna i denna avdelning.

Artikel 20

Förhållande till andra unionsrättsakter

1. Den avvecklingsfas som avses i artikel [19.1](#) ska betraktas som ett insolvensförfarande enligt definitionen i artikel 2.4 i förordning (EU) 2015/848.
De övervakare som avses i artikel [22](#) får betraktas som förvaltare enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning (EU) 2015/848.

2. Vid tillämpning av artikel 5.1 i rådets direktiv 2001/23/EG⁴⁰ ska avvecklingsfasen betraktas som ett konkurs- eller insolvensförfarande som inletts i syfte att avveckla en överlåtares tillgångar under tillsyn av en behörig offentlig myndighet.

Artikel 21

Behörighet i prepack-förfaranden

Den domstol som har behörighet i prepack-förfaranden ska ha exklusiv behörighet i frågor om omfattningen och effekterna av försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav, i prepack-förfaranden på de skulder och förpliktelser som avses i artikel [28](#).

Kapitel 2 Förberedelsefas

Artikel 22

Administratör

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att domstolen på begäran av en gäldenär utnämner en administratör.
Utnämningen av administratören ska inleda den förberedelsefas som avses i artikel [19.1](#).
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att administratören
 - a) dokumenterar och rapporterar varje steg i försäljningsprocessen,
 - b) motiverar varför denna anser att försäljningsprocessen är konkurrensutsatt, transparent, rättvis och uppfyller marknadsnormer,
 - c) rekommenderar den bästa budgivaren som prepack-förvärvare i enlighet med artikel [30](#),
 - d) anger om denna anser att det bästa budet inte utgör ett uppenbart åsidosättande av testet om borgenärs bästa intresse.De åtgärder av administratören som förtecknas i första stycket ska vidtas skriftligen och göras tillgängliga i digitalt format och utan onödigt dröjsmål för alla parter som deltar i förberedelsefasen.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att endast de personer som uppfyller båda följande villkor kan utnämnas till administratör:
 - a) De uppfyller de behörighetskriterier som gäller för förvaltare i den medlemsstat där prepack-förfarandet inleds.
 - b) De får faktiskt utnämnas till förvaltare i den efterföljande avvecklingsfasen.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att gäldenären under förberedelsefasen behåller kontrollen över sina tillgångar och sin löpande verksamhet.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att administratörens arvode betalas
 - a) av gäldenären, om det inte följer någon avvecklingsfas,

⁴⁰ Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter (EGT L 82, 22.3.2001, s. 16).

- b) av insolvensboet som en prioriterad administrativ kostnad, om det följer en avvecklingsfas.

Artikel 23

Avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder

Medlemsstaterna ska säkerställa att en gäldenär, när denna befinner sig i ett läge av sannolik insolvens eller är insolvent i enlighet med nationell rätt, under förberedelsefasen kan omfattas av ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder i enlighet med artiklarna 6 och 7 i direktiv (EU) 2019/1023, om detta underlättar ett smidigt och effektivt genomförande av prepack-förfaranden. Administratören ska höras innan beslut fattas om avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder.

Artikel 24

Principer för försäljningsprocessen

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att försäljningsprocessen under förberedelsefasen är konkurrensutsatt, transparent, rättvis och uppfyller marknadsnormer.
2. Om försäljningsprocessen endast utmynnar i ett bindande bud ska det budet anses återspegla verksamhetens marknadspris.
3. Medlemsstaterna får frånga punkt 1 endast om domstolen håller en offentlig auktion under avvecklingsfasen i enlighet med artikel [26](#). Om så sker ska artikel [22.2](#) b inte tillämpas.

Kapitel 3 Avvecklingsfasen

Artikel 25

Utnämning av förvaltaren

Medlemsstaterna ska säkerställa att domstolen vid inledandet av avvecklingsfasen utnämner den administratör som avses i artikel [22](#) till förvaltare.

Artikel 26

Tillstånd till försäljning av gäldenärens verksamhet eller del därav

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att domstolen vid inledandet av avvecklingsfasen ger tillstånd till försäljning av gäldenärens verksamhet, eller del därav, till den förvärvare som föreslagits av administratören, förutsatt att den sistnämnda har avgett ett yttrande som bekräftar att försäljningsprocessen under förberedelsefasen uppfyllde kraven i artikel [22.2](#) och [22.3](#) och artikel [24.1](#) och [24.2](#).
Domstolen ska inte godkänna försäljningen om kraven i artikel [22.2](#) och [22.3](#) samt artikel [24.1](#) och [24.2](#) inte är uppfyllda. Medlemsstaterna ska säkerställa att domstolen i det sistnämnda fallet fortsätter med insolvensförfarandet.
2. Om medlemsstaterna tillämpar artikel [24.3](#) ska den offentliga auktion som avses i den bestämmelsen inte pågå längre än fyra veckor och påbörjas inom två veckor från det att avvecklingsfasen har inletts. Det bud som väljs av administratören ska användas som utgångsbud i den offentliga auktionen. Medlemsstaterna ska

säkerställa att det skydd som beviljas den första budgivaren i förberedelsefasen, såsom kostnadsersättning eller kompensation om affären ställs in (*break-up fees*), är proportionerligt och inte avskräcker potentiellt intresserade parter från att lämna bud under avvecklingsfasen.

Artikel 27

Överlåtelse eller uppsägning av kontrakt med återstående skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att förvärvaren av en gäldenärs verksamhet, eller del därav, övertar de kontrakt med återstående skyldigheter som är nödvändiga för att gäldenärens verksamhet ska kunna fortgå och vars upphävande skulle leda till stopp i verksamheten. Överlåtelsen ska inte kräva samtycke från gäldenärens motpart eller motparter.

Första stycket ska inte tillämpas om förvärvaren av gäldenärens verksamhet, eller del därav, är en konkurrent till gäldenärens motpart eller motparter.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att domstolen får besluta att de kontrakt med återstående skyldigheter som avses i punkt 1 första stycket sägs upp, förutsatt att ett av följande villkor är uppfyllt:

- a) Uppsägningen ligger i intresset för gäldenärens verksamhet, eller del därav.
- b) Kontraktet med återstående skyldigheter innehåller skyldigheter att tillhandahålla allmännyttiga tjänster för vilka motparten är en offentlig myndighet, och förvärvaren av gäldenärens verksamhet, eller del därav, uppfyller inte de tekniska och rättsliga kraven för att tillhandahålla de tjänster som anges i kontraktet.

Första stycket a ska inte tillämpas på kontrakt med återstående skyldigheter som rör licenser för immateriell och industriell äganderätt

3. Tillämplig lag på överlåtelsen eller uppsägningen av kontrakt med återstående skyldigheter ska vara lagen i den medlemsstat där avvecklingsfasen inleddes.

Artikel 28

Skulder och förpliktelser i den verksamhet som förvärvats genom ett prepack-förfarande

Medlemsstaterna ska säkerställa att förvärvaren förvärvar gäldenärens verksamhet, eller del därav, fritt från skulder och förpliktelser, såvida inte förvärvaren uttryckligen samtycker till att överta skulderna och förpliktelserna i verksamheten, eller del därav.

Artikel 29

Särskilda regler om suspensiv verkan av överklaganden

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att överklaganden av domstolsbeslut om tillstånd till eller verkställighet av försäljning av gäldenärens verksamhet, eller del därav, endast kan ha suspensiv inverkan om klaganden ställer en säkerhet som är tillräcklig för att täcka de eventuella skador som uppstår till följd av att realiseringen av försäljningen avbryts.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den domstol som prövar överklagandet har rätt att helt eller delvis undanta en överklagande fysisk person från bestämmelsen om

ställande av säkerhet, om domstolen anser att ett sådant undantag är lämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet.

Kapitel 4

Bestämmelser som är relevanta för båda faserna i prepack-förfaranden

Artikel 30

Kriterier för att välja det bästa budet

Medlemsstaterna ska säkerställa att kriterierna för att välja det bästa budet i prepack-förfaranden är desamma som de kriterier som används för att välja mellan konkurrerande bud i avvecklingsförfaranden.

Artikel 31

Administratörens och förvaltares civilrättsliga ansvar

Medlemsstaterna ska säkerställa att administratören och förvaltaren är ansvariga för de skador som deras underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter enligt denna avdelning orsakar de borgenärer och tredje parter som berörs av ett prepack-förfarande.

Artikel 32

Parter närstående till gäldenären i försäljningsprocessen

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att parter som är närstående till gäldenären har rätt att förvärva gäldenärens verksamhet, eller del därav, förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - a) De informerar utan onödigt dröjsmål administratören och domstolen om sitt förhållande till gäldenären.
 - b) Andra parter i försäljningsprocessen får tillräcklig information om att det finns parter som är närstående till gäldenären och om deras förhållande till den sistnämnda.
 - c) Parter som inte är närstående till gäldenären beviljas tillräckligt med tid för att lämna ett bud.

Medlemsstaterna får föreskriva att domstolen får återkalla de förmåner som avses i artikel [28](#) om det bevisas att den upplysningsplikt som avses i första stycket a har åsidosatts.

2. Om ett bud som lämnats av en part som är närstående till gäldenären är det enda befintliga budet ska medlemsstaterna införa ytterligare skyddsåtgärder för godkännande och genomförande av försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav. Dessa skyddsåtgärder ska åtminstone omfatta en skyldighet för administratören och förvaltaren att avvisa budet från den part som är närstående till gäldenären om budet inte klarar testet om borgenärers bästa intresse.

Artikel 33

Åtgärder för att maximera värdet av gäldenärens verksamhet, eller del därav

1. Om tillfällig finansiering behövs ska medlemsstaterna säkerställa att
 - a) administratören eller förvaltaren vidtar nödvändiga åtgärder för att erhålla tillfällig finansiering till lägsta möjliga kostnad,
 - b) de som tillför tillfällig finansiering har rätt att i ett följande insolvensförfarande få betalning med prioritet i förhållande till andra borgenärer som annars skulle ha fordringar med högre eller likvärdig prioritet,
 - c) säkerhetsrätt i försäljningsintäkterna får beviljas de som tillhandahåller tillfällig finansiering för att säkra återbetalning,
 - d) tillfällig finansiering kan kvittas mot det pris som ska betalas enligt det antagna budet, när den tillhandahålls av berörda budgivare.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att budgivare inte beviljas företrädesrätt.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärer som är innehavare av säkerhetsrätter som belastar den verksamhet som är föremål för ett prepack-förfaranden endast får kvitta sina fordringar i sitt bud under förutsättning att värdet av dessa fordringar är betydligt lägre än verksamhetens marknadsvärde.

Artikel 34

Skydd av borgenärens intressen

1. Medlemsstater ska säkerställa att borgenärer och andelsinnehavare i gäldenärens verksamhet har rätt att höras av domstol före beviljande av tillstånd till eller genomförande av försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav.

Medlemsstaterna ska fastställa detaljerade regler för att säkerställa en faktisk rätt att höras enligt första stycket.
2. Genom undantag från punkt 1 får medlemsstater genom lag föreskriva att rätten att höras inte ska beviljas
 - a) borgenärer eller andelsinnehavare som inte skulle få någon betalning eller behålla något intresse efter den normala rangordningen av prioriterade fordringar vid avveckling enligt nationell rätt,
 - b) borgenärer i kontrakt med återstående skyldigheter vars fordringar mot gäldenären uppkom före godkännandet av försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav, och som ska betalas i sin helhet enligt villkoren i prepack-budet.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att säkerhetsrätt i prepack-förfaranden utgår enligt samma krav som skulle gälla för avvecklingsförfaranden.
4. Medlemsstater i vilka samtycke krävs från innehavare av säkrade fordringar i avvecklingsförfaranden för att säkerhetsrätt ska utgå får avvika från kravet på sådant samtycke, förutsatt att säkerhetsrätten rör tillgångar som är nödvändiga för att gäldenärens löpande verksamhet, eller del därav, ska kunna fortgå och ett av följande villkor är uppfyllt:
 - a) Borgenärer med säkrade fordringar kan inte bevisa att prepack-budet inte klarar testet om borgenärens bästa intresse.

- b) Borgenärer med säkrade fordringar har inte (direkt eller genom en tredje part) lämnat ett alternativt bindande förvärvsbud som gör det möjligt för insolvensboet att få en bättre återvinning än med det föreslagna prepack-budet.

Artikel 35

Konkurrensrättsliga förfarandens inverkan på tidpunkten för budet eller på budets lyckade utfall

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att administratören underlättar framläggandet av alternativa bud om det finns en icke försumbar risk för dröjsmål till följd av ett förfarande som grundar sig på konkurrensrätten eller för ett negativt beslut av en konkurrensmyndighet i samband med ett bud som lämnats under förberedelsefasen.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att administratören kan få information om tillämpliga konkurrensrättsliga förfaranden och följer av dessa som kan inverka på tidpunkten för budet eller på budets lyckade utfall, särskilt genom att budgivarna lämnar ut information eller genom föreskrivande av ett undantag för informationsutbyte med konkurrensmyndigheter, i tillämpliga fall. Administratören ska i detta avseende omfattas av en fullständig tystnadsplikt.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett bud som medför en icke försumbar risk för dröjsmål i enlighet med punkt 1 kan lämnas utan avseende, förutsatt att båda följande villkor är uppfyllda:
 - a) Ett sådant bud är inte det enda befintliga budet.
 - b) Ett dröjsmål med att slutföra försäljningen av den verksamhet som omfattas av prepack-förfarandet till den berörda budgivaren skulle leda till skada för gäldenärens verksamhet, eller del därav.

Avdelning V

FÖRETAGSLEDARES SKYLDIGHET ATT BEGÄRA ATT ETT INSOLVENSFÖRFARANDE INLEDS SAMT DERAS CIVILRÄTTSLIGA ANSVAR

Artikel 36

Skyldighet att begära att ett insolvensförfarande inleds

Medlemsstaterna ska säkerställa att företagsledarna i en juridisk person som blir insolvent är skyldiga att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande till domstolen senast tre månader efter det att företagsledarna fick kännedom om eller rimligen kunde förväntas ha fått kännedom om att den juridiska personen är insolvent.

Artikel 37

Företagsledares civilrättsliga ansvar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att företagsledarna i den insolventa juridiska personen är ansvariga för skador som åsamkats borgenärerna till följd av att företagsledarna underlåtit att uppfylla den skyldighet som fastställs i artikel [36](#).
2. Punkt 1 ska inte påverka nationella regler om civilrättsligt ansvar för företagsledares åsidosättande av skyldigheten att lämna in en begäran om inledande av ett

insolvensförfarande enligt artikel [36](#), om dessa regler är striktare gentemot företagsledarna.

Avdelning VI

AVVECKLING AV INSOLVENTA MIKROFÖRETAG

Kapitel 1

Allmänna regler

Artikel 38

Regler om avveckling av mikroföretag

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insolventa mikroföretag har tillgång till ett förenklat avvecklingsförfarande som är förenligt med bestämmelserna i denna avdelning.
2. Ett mikroföretag ska för tillämpningen av ett förenklat avvecklingsförfarande anses vara insolvent när det är allmänt oförmöget att betala sina skulder när de förfaller. Medlemsstaterna ska fastställa de villkor på vilka ett mikroföretag ska anses vara allmänt oförmöget att betala sina skulder när de förfaller och säkerställa att dessa villkor är tydliga, enkla och lätta att utröna för ett berört mikroföretag.
3. Inledande och genomförande av ett förenklat avvecklingsförfarande får inte nekas på grund av att gäldenären inte har några tillgångar eller att gäldenärens tillgångar inte är tillräckliga för att täcka kostnaderna för ett förenklat avvecklingsförfarande.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att kostnaderna för ett förenklat avvecklingsförfarande täcks i de situationer som anges i punkt 3.

Artikel 39

Förvaltare i insolvensförfaranden

Medlemsstaterna ska säkerställa att en förvaltare i ett förenklat avvecklingsförfarande endast får utnämnas om båda följande villkor är uppfyllda:

- a) Gäldenären, en borgenär eller en grupp av borgenärer begär att en sådan utnämning görs.
- b) Kostnaden för förvaltarens handhavande kan finansieras av insolvensboet eller av den part som begärt utnämningen.

Artikel 40

Kommunikationssätt

Medlemsstaterna ska säkerställa att all kommunikation i ett förenklat avvecklingsförfarande, mellan den behöriga myndigheten och i förekommande fall förvaltaren å ena sidan och parterna i ett sådant förfarande å andra sidan, kan ske på elektronisk väg i enlighet med artikel 28 i direktiv (EU) 2019/1023.

Kapitel 2

Inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande

Artikel 41

Ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insolventa mikroföretag kan lämna in en ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande till en behörig myndighet.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att var och en av ett mikroföretags borgenärer kan lämna in en ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande mot mikroföretaget till en behörig myndighet. Mikroföretaget i fråga ska ges möjlighet att besvara ansökan genom att bestrida den eller samtycka till den.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att mikroföretag kan lämna in en ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande genom att använda ett standardformulär.
4. Det ska i det standardformulär som avses i punkt 3 vara möjligt att ta upp bland annat följande information:
 - a) Om mikroföretaget är en juridisk person; gäldenärens namn, registreringsnummer, säte eller, om detta avviker, postadress.
 - b) Om mikroföretaget är en entreprenör; gäldenärens namn, registreringsnummer, i förekommande fall, och postadress eller, om adressen är skyddad, gäldenärens födelseort och födelsedatum.
 - c) En förteckning över mikroföretagets tillgångar.
 - d) Namn, adress eller andra kontaktuppgifter till mikroföretagets borgenärer, enligt mikroföretagets kännedom vid tiden för ansökans inlämnande.
 - e) En förteckning över fordringarna mot mikroföretaget och, för varje fordran, uppgift om belopp med angivande av kapital och, i förekommande fall, ränta och dagen för fordrans uppkomst och förfallodagen, om de skiljer sig åt.
 - f) Om realsäkerhet eller återtaganderättsförbehåll görs gällande för en viss fordran och, om så är fallet, vilka tillgångar som omfattas av säkerhetsrätten.
5. Kommissionen ska fastställa det standardformulär som avses i punkt 3 genom genomförandeakter. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel [69.2](#).
6. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett mikroföretag, när en ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande lämnas in av en borgenär och mikroföretaget har gett sitt samtycke till förfarandets inledande, är skyldigt att lämna in den information som förtecknas i punkt 4 tillsammans med det svar som avses i punkt 2 i denna artikel, i förekommande fall.
7. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett mikroföretag, när en ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande lämnas in av en borgenär och den behöriga myndigheten inleder ett sådant förfarande trots att mikroföretaget bestrider eller inte besvarar ansökan, är skyldigt att lämna in den information som förtecknas i punkt 4 i denna artikel senast två veckor efter att ha tagit emot meddelandet om förfarandets inledande.

Artikel 42

Beslut om ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten fattar ett beslut om ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande senast två veckor efter att ha tagit emot ansökan.
2. Inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande får endast nekas om ett eller flera av följande villkor är uppfyllda:
 - a) Gäldenären är inte ett mikroföretag.
 - b) Gäldenären är inte insolvent enligt artikel 38.2 i detta direktiv.
 - c) Den behöriga myndighet som ansökan lämnades in till saknar behörighet i ärendet.
 - d) Medlemsstaten där ansökan lämnades in saknar internationell behörighet i ärendet.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att mikroföretaget eller var och en av dess borgenärer kan begära överprövning vid domstol av ett beslut om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande. En sådan begäran har ingen suspensiv verkan på inledandet av ett förenklat avvecklingsförfarande och ska handläggas skyndsamt av domstolen.

Artikel 43

Gäldenärens rådighet över sina tillgångar

1. Medlemsstaterna ska, med förbehåll för villkoren i punkterna 2, 3 och 4, säkerställa att gäldenärer som är föremål för ett förenklat avvecklingsförfarande behåller kontrollen över sina tillgångar och sin löpande verksamhet.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten i sitt beslut om utnämning av en förvaltare anger huruvida rättigheterna och skyldigheterna att förvalta och avyttra gäldenärens tillgångar överförs till förvaltaren.
3. Medlemsstaterna ska ange de omständigheter under vilka den behöriga myndigheten – i undantagsfall – kan besluta att frånta gäldenären rätten att förvalta och avyttra sina tillgångar. Ett sådant beslut måste grundas på en bedömning från fall till fall med beaktande av alla relevanta rättsliga och faktiska omständigheter.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att något av följande gäller om gäldenären inte längre har rätt att förvalta och avyttra sina tillgångar och ingen förvaltare har utsetts:
 - a) Gäldenärens beslut i dessa frågor måste godkännas av den behöriga myndigheten.
 - b) Den behöriga myndigheten anförtror en borgenär rätten att förvalta och avyttra gäldenärens tillgångar.

Artikel 44

Avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att gäldenärer kan omfattas av ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder vid en behörig myndighets beslut om att inleda ett förenklat avvecklingsförfarande, fram till dess att förfarandet avslutas.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att behöriga myndigheter på begäran av en gäldenär eller borgenär får undanta en fordran från att omfattas av avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder om båda följande villkor är uppfyllda:
 - a) Verkställigheten kommer sannolikt inte att äventyra borgenärskollektivets berättigade förväntningar.
 - b) Avbrytandet skulle otillbörligen vara till förfång för den borgenär som innehar denna fordran.

Artikel 45

Offentliggörande om att ett förenklat avvecklingsförfarande inleds

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att information om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande offentliggörs i det insolvensregister som avses i artikel 24 i förordning (EU) 2015/848 så snart som möjligt efter inledandet.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten omedelbart informerar gäldenären och alla kända borgenärer, genom individuella underrättelser, om att ett förenklat avvecklingsförfarande har inletts.

Meddelandet ska särskilt innefatta följande:

- a) En förteckning över fordringar mot gäldenären som gäldenären har angett.
- b) En uppmaning till borgenären att inom 30 dagar efter att ha tagit emot meddelandet anmäla fordringar som inte finns med i den förteckning som avses i punkt a eller korrigera eventuella felaktiga uppgifter som rör fordringarna.
- c) En förklaring om att de fordringar som ingår i den förteckning som avses i punkt a utan ytterligare åtgärder från borgenärens sida kommer att anses anmälda av den berörda borgenären.

Kapitel 3

Förteckning över fordringar och upprättande av insolvensboet

Artikel 46

Anmälan och godtagande av fordringar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att fordringar mot gäldenären anses vara anmälda utan ytterligare åtgärder från de berörda borgenärernas sida om dessa fordringar anges av gäldenären i en av följande inlagor:
 - a) I gäldenärens ansökan om inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande.
 - b) I gäldenärens svar på en borgenärs ansökan om inledande av ett sådant förfarande.
 - c) I gäldenärens ansökan enligt artikel 41.7.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje borgenär får anmäla fordringar som inte ingår i de inlagor som avses i punkt 1 eller framföra invändningar eller lämna synpunkter på fordringar som ingår i en av de inlagorna inom 30 dagar från offentliggörandet av dagen för inledande av ett förenklat avvecklingsförfarande i ett insolvensregister eller, för det fall borgenären är känd, från det att det enskilda

meddelande som avses i artikel [45](#) har tagits emot, beroende på vilket som infaller senast.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att en fordran som ingår i de inlagor som avses i punkt 1, i avsaknad av invändningar eller synpunkter från en borgenär inom den tidsfrist som anges i punkt 2, anses vara otvistig och ska godtas slutligt i enlighet med vad som anges i inlagan.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten eller, om en sådan har utnämnts, förvaltaren får godta eller avvisa fordringar som har anmälts av en borgenär, utöver de fordringar som avses i punkt 1, i enlighet med punkt 2 och de tillämpliga kriterier som fastställs i nationell rätt.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att de tvistiga fordringarna handläggs utan dröjsmål, antingen av den behöriga myndigheten eller av domstol. Den behöriga myndigheten får besluta att fortsätta det förenklade avvecklingsförfarandet för otvistiga fordringar.

Artikel 47

Återvinningstalan

Medlemsstaterna ska säkerställa att reglerna om återvinningstalan tillämpas på följande sätt i ett förenklat avvecklingsförfarande:

- a) Drivande och verkställighet av återvinningstalan ska inte vara obligatoriskt utan ska ankomma på borgenärerna eller, i tillämpliga fall, förvaltaren.
- b) Borgenärs beslut att inte väcka återvinningstalan ska inte påverka gäldenärens civil- eller straffrättsliga ansvar om det senare framkommer att gäldenären undanhållit eller lämnat falska uppgifter om sina tillgångar eller skulder.
- c) En behörig myndighet får omvandla ett förenklat avvecklingsförfarande till ett ordinarie insolvensförfarande om det inte skulle vara möjligt att handlägga ett återvinningsförfarande enligt det förenklade avvecklingsförfarandet på grund av omfattningen av de fordringar som är föremål för återvinningsförfarande i förhållande till insolvensboets värde samt på grund av återvinningsförfarandets förväntade tidsåtgång.

Artikel 48

Insolvensboets upprättande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten eller, om en sådan har utnämnts, förvaltaren fastställer den slutliga förteckningen över tillgångar som utgör insolvensboet, på grundval av den förteckning över tillgångar som gäldenären lämnat in och som avses i artikel [41.4 c](#) och på grundval av ytterligare relevant information som tagits emot därefter.
2. Tillgångarna i insolvensboet ska innefatta tillgångar som gäldenären besitter vid tidpunkten för inledandet av ett förenklat avvecklingsförfarande, tillgångar som förvärvats efter det att en ansökan om att inleda ett sådant förfarande har lämnats in och tillgångar som återburits genom återvinningstalan eller annan talan.
3. Medlemsstaterna ska, om gäldenären är en entreprenör, säkerställa att den behöriga myndigheten eller, om sådan finns utnämnd, förvaltaren anger vilka tillgångar som inte ingår i insolvensboet och som gäldenären därför kan behålla.

Kapitel 4

Realisering av tillgångar och fördelning av intäkter

Artikel 49

Beslut om vilket förfarande som ska användas

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten i ett förenklat avvecklingsförfarande snarast efter det att ett insolvensbo har upprättats och en förteckning över fordringar mot gäldenären har fastställts
 - a) fortsätter med realiseringen av tillgångar och fördelningen av intäkter, eller
 - b) fattar beslut om att avsluta det förenklade avvecklingsförfarandet utan realisering av tillgångarna, i enlighet med punkt 2.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten endast kan fatta beslut om att omedelbart avsluta det förenklade avvecklingsförfarandet utan realisering av tillgångarna om något av följande villkor är uppfyllt:
 - a) Det finns inga tillgångar i insolvensboet.
 - b) Tillgångarna i insolvensboet är av ett sådant lågt värde att det inte skulle motivera kostnaderna eller tidsåtgången för försäljning av dem och för fördelning av intäkterna.
 - c) Värdet av de intecknade tillgångarna förefaller vara lägre än skulden till en eller flera borgenärer med säkerhetsrätt och den behöriga myndigheten anser det vara motiverat att sådana borgenärer tar över tillgången eller tillgångarna.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten, när den fortsätter med realiseringen av gäldenärens tillgångar enligt punkt 1 a, även anger hur tillgångarna ska realiseras. Andra metoder än försäljning av gäldenärens tillgångar genom elektronisk offentlig auktion får endast väljas om de bedöms vara lämpligare mot bakgrund av tillgångarnas art eller omständigheterna i förfarandet.

Artikel 50

Elektroniska auktionssystem för försäljning av gäldenärens tillgångar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en eller flera elektroniska auktionsplattformar upprättas och upprätthålls på deras territorium för försäljning av insolvensboets tillgångar i ett förenklat avvecklingsförfarande.

Medlemsstaterna får föreskriva att användare vid försäljningen av en gäldenärs tillgångar även får lägga bud på köp av gäldenärens verksamhet som en fortlevande verksamhet.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de elektroniska auktionsplattformar som avses i punkt 1 används när en gäldenärs verksamhet eller tillgångar som är föremål för ett förenklat avvecklingsförfarande realiseras genom auktion.
3. Medlemsstaterna får utvidga användningen av de elektroniska auktionssystem som avses i punkt 1 till att omfatta försäljningen av en gäldenärs verksamhet eller tillgångar vilka är föremål för andra typer av insolvensförfaranden som har inletts på deras territorium.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de elektroniska auktionsplattformar som avses i punkt 1 är tillgängliga för alla fysiska och juridiska personer med hemvist eller registreringsort på deras territorium eller på en annan medlemsstats territorium. Tillgång till auktionssystemet får omfattas av elektronisk identifiering av användaren, i vilket fall personer med hemvist eller registreringsort i en annan medlemsstat ska kunna använda sitt nationella system för elektronisk identifiering, i enlighet med förordning (EU) nr 910/2014⁴¹.

Artikel 51

Sammankoppling av de elektroniska auktionssystemen

1. Kommissionen ska genom genomförandeakter upprätta ett system för sammankoppling av de nationella system för elektronisk identifiering som avses i artikel 50. Systemet ska bestå av nationella elektroniska auktionssystem sammankopplade med den europeiska e-juridikportalen, som ska fungera som en central åtkomstpunkt i systemet. Systemet ska innehålla information på unionens alla officiella språk om alla auktionsprocesser som tillkännages på nationella elektroniska auktionsplattformar, göra det möjligt att söka bland dessa auktionsprocesser och tillhandahålla hyperlänkar som leder till sidorna i de nationella systemen, där bud kan lämnas direkt.
2. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa de tekniska specifikationer och förfaranden som är nödvändiga för att göra det möjligt att sammankoppla medlemsstaternas nationella elektroniska auktionssystem, med angivande av
 - a) den tekniska specifikation eller de tekniska specifikationer som definierar metoderna för kommunikation och informationsutbyte på elektronisk väg utifrån den fastställda gränssnittsspecifikationen för systemet för sammankoppling av elektroniska auktionssystem,
 - b) de tekniska åtgärder som säkerställer att miniminormerna när det gäller it-säkerhet är uppfyllda vid kommunikation och informationsspridning inom systemet för sammankoppling av elektroniska auktionssystem,
 - c) den minimiuppsättning av information som ska göras tillgänglig via den centrala plattformen,
 - d) minimikriterier för presentation av tillkännagivna auktionsprocesser via den europeiska e-juridikportalen,
 - e) minimikriterier för sökning efter tillkännagivna auktionsprocesser via den europeiska e-juridikportalen,
 - f) minimikriterier för vägledning av användare till en medlemsstats plattform för det nationella auktionssystemet, där användarna kan lämna sina bud direkt i den tillkännagivna auktionsprocessen,
 - g) former och tekniska villkor för tillgång till de tjänster som tillhandahålls genom systemet för sammankoppling,

⁴¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

- h) användningen av den europeiska unika identifieringskod som avses i artikel 16.1 i direktiv (EU) 2017/1132⁴²,
- i) uppgift om vilka personuppgifter som kan tillgås,
- j) skyddsåtgärder för personuppgifter

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 69.2, senast den [ett år efter tidsfristen för införlivande].

Artikel 52

Kostnader för att upprätta och sammankoppla elektroniska auktionssystem

1. Upprättandet, upprätthållandet och den framtida utvecklingen av systemet för sammankoppling av de elektroniska auktionssystem som avses i artikel 50 ska finansieras genom unionens allmänna budget.
2. Varje medlemsstat ska bära kostnaderna för att upprätta och anpassa sina nationella elektroniska auktionssystem så att de blir kompatibla med den europeiska e-juridikportalen samt kostnaderna för att förvalta, handha och upprätthålla dessa system. Detta ska inte påverka möjligheten att ansöka om bidrag för sådan verksamhet inom ramen för unionens finansiella program.

Artikel 53

Kommissionens ansvar i samband med behandlingen av personuppgifter i systemet för sammankoppling av elektroniska auktionsplattformar

1. Kommissionen ska utöva det ansvar som åligger registeransvarig enligt artikel 3.8 i förordning (EU) 2018/1725 i enlighet med sina respektive ansvarsområden som de definieras i denna artikel.
2. Kommissionen ska fastställa nödvändiga strategier och tillämpa de tekniska lösningar som krävs för att kunna fullgöra sina skyldigheter som registeransvarig.
3. Kommissionen ska genomföra de tekniska åtgärder som krävs för att säkerställa säkerheten för personuppgifter vid transitering, särskilt uppgifternas konfidentialitet och integritet vid överföring till och från den europeiska e-juridikportalen.
4. Med hänsyn till informationen i de sammankopplade nationella auktionssystemen får personuppgifter avseende de registrerade inte lagras i den europeiska e-juridikportalen. Alla sådana uppgifter ska lagras i de nationella auktionssystemen som drivs av medlemsstaterna eller andra organ.

Artikel 54

Försäljning av tillgångar på elektronisk auktion

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att elektronisk auktionering av ett insolvensbos tillgångar i ett förenklat avvecklingsförfarande tillkännages i god tid på den elektroniska auktionsplattform som avses i artikel 50.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten eller, i förekommande fall, förvaltaren genom enskilda meddelanden underrättar alla kända borgenärer om

⁴² Artikel 16.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt.

föremålet, tidpunkten och datumet för den elektroniska auktionen samt om kraven för att delta i den.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla intresserade personer, inbegripet en gäldenärs befintliga andelsägare eller företagsledare, får delta i den elektroniska auktionen och lämna bud.
4. Om bud har lämnats både på förvärv av gäldenärens verksamhet som en fortlevande verksamhet och på insolvensboets enskilda tillgångar ska borgenärerna besluta vilket av alternativen de föredrar.

Artikel 55

Beslut om att avsluta ett förenklat avvecklingsförfarande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten, efter fördelningen av intäkterna från försäljning av gäldenärens verksamhet eller tillgångar, fattar beslut om att avsluta det förenklade avvecklingsförfarandet senast två veckor efter att intäktsfördelningen har slutförts.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att beslutet om att avsluta det förenklade avvecklingsförfarandet närmare anger tidsperioden fram till skuldavskrivning för den gäldenär som är entreprenör eller, i fråga om gäldenärer som är mikroföretag med obegränsat ansvar, för sådana företags grundare, ägare eller bolagsmän som är personligt ansvariga för gäldenärens skulder.

Kapitel 5

Skuldavskrivning för entreprenörer i ett förenklat avvecklingsförfarande

Artikel 56

Tillgång till skuldavskrivning

Medlemsstaterna ska avseende förenklade avvecklingsförfaranden säkerställa att gäldenärer som är entreprenörer och, i fråga om gäldenärer som är mikroföretag med obegränsat ansvar, sådana företags grundare, ägare eller bolagsmän som är personligt ansvariga för mikroföretagets skulder, får sina skulder helt avskrivna i enlighet med avdelning III i direktiv (EU) 2019/1023.

Artikel 57

Behandling av personliga borgensförbindelser som har ställts för verksamhetsrelaterade skulder

Medlemsstaterna ska, om ett insolvensförfarande eller enskilt verkställighetsförfarande har inletts, avseende en personlig borgensförbindelse som har ställts för verksamhetsrelaterade behov hos ett mikroföretag som är gäldenär i ett förenklat avvecklingsförfarande, mot en borgensman som – i fall det berörda mikroföretaget är en juridisk person – är en grundare, ägare eller bolagsman, eller – i fall mikroföretaget är en entreprenör – är en familjemedlem till den entreprenören, säkerställa att förfaranden avseende den personliga borgensförbindelsen antingen samordnas eller konsolideras med det förenklade avvecklingsförfarandet.

Avdelning VII

BORGENÄRSKOMMITTÉ

Kapitel 1

Inrättande av en borgenärskommitté samt dess medlemmar

Artikel 58

Inrättande av en borgenärskommitté

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en borgenärskommitté endast inrättas i fall där beslut fattats om det vid ett borgenärssammanträde.
2. Genom undantag från punkt 1 får medlemsstaterna föreskriva att en borgenärskommitté kan inrättas innan ett insolvensförfarande inleds, nämligen från och med det att en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnas in, om en eller flera borgenärer lämnar in ansökan till domstol om att en sådan kommitté ska inrättas.

Medlemsstaterna ska säkerställa att det vid det första borgenärssammanträdet beslutas om fortsättningen och sammansättningen av den borgenärskommitté som inrättats i enlighet med punkt 1.

3. Medlemsstaterna får i nationell lagstiftning utesluta möjligheten att inrätta en borgenärskommitté i ett insolvensförfarande om de totala kostnaderna för en sådan kommittés deltagande inte är motiverade mot bakgrund av insolvensboets ringa ekonomiska betydelse, det låga antalet borgenärer eller det faktum att gäldenären är ett mikroföretag.

Artikel 59

Utnämning av borgenärskommitténs medlemmar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en borgenärskommittés medlemmar antingen utnämns vid borgenärssammanträdet eller genom domstolsbeslut inom 30 dagar från den dag då det förfarande som avses i artikel 24.2 a i förordning (EU) 2015/848 inleds.
2. Om medlemmarna i en borgenärskommitté utnämns vid borgenärssammanträdet ska medlemsstaterna säkerställa att domstolen intygar utnämningen inom fem dagar från den dag då utnämningen meddelas domstolen.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommitténs utnämnda medlemmar återspeglar borgenärernas eller borgenärsgruppernas olika intressen på ett rättvist sätt.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärer vars fordringar endast har godtagits tillfälligt och gränsöverskridande borgenärer också har rätt att utnämnas till borgenärskommittén.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje berörd part får bestrida utnämningen av en eller flera medlemmar i borgenärskommittén vid domstol på grund av att utnämningen inte skett i enlighet med tillämplig lagstiftning.

Artikel 60

Borgenärernas skyldigheter som medlemmar i borgenärskommittén

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommitténs medlemmar uteslutande företräder hela borgenärskollektivets intresse och agerar oberoende av förvaltaren.
Genom undantag från föregående stycke får medlemsstaterna behålla nationella bestämmelser som gör det möjligt att inrätta mer än en borgenärskommitté som företräder olika grupper av borgenärer i ett och samma insolvensförfarande. Borgenärskommitténs medlemmar företräder i dessa fall uteslutande intresset hos de borgenärer som utnämnt dem.
2. Borgenärskommitténs skyldigheter gäller gentemot alla borgenärer som den företräder.

Artikel 61

Antal medlemmar

Medlemsstaterna ska säkerställa att antalet medlemmar i en borgenärskommitté är minst tre och högst sju.

Artikel 62

Entledigande av en medlem samt ersättare

1. Medlemsstaterna ska fastställa regler som anger både grunderna för entledigande och för ersättande av borgenärskommitténs medlemmar samt tillhörande förfaranden. Dessa regler ska också gälla när borgenärskommitténs medlemmar avgår eller inte kan utföra de uppgifter som krävs, till exempel vid allvarlig sjukdom eller dödsfall.
2. Grunderna för entledigande ska åtminstone inbegripa bedrägligt eller grovt vårdslöst beteende, avsiktlig försummelse eller åsidosättande av förvaltaruppdraget med avseende på borgenärernas intressen.

Kapitel 2

Borgenärskommitténs arbetsordning och funktion

Artikel 63

Borgenärskommitténs arbetsordning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en borgenärskommitté fastställer en arbetsordning inom 15 arbetsdagar efter det att medlemmarna har utsetts. Om borgenärskommittén inte fullgör denna skyldighet ska domstolen ha befogenhet att på borgenärskommitténs vägnar fastställa protokollet inom 15 arbetsdagar efter utgången av den första 15-dagarsperioden. Vid borgenärskommitténs första sammanträde ska dess medlemmar godkänna arbetsordningen genom beslut med enkel majoritet bland de närvarande medlemmarna.
2. Det protokoll som avses i punkt [1](#) ska behandla åtminstone följande frågor:
 - a) Rätt att närvara och delta i borgenärskommitténs sammanträden.
 - b) Rätt att rösta och beslutsföret.
 - c) Intressekonflikter.

- d) Konfidentiell information.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att det protokoll som avses i punkt [1](#) är tillgängligt för alla borgenärer, domstolen och förvaltaren.
 4. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommitténs medlemmar ges möjlighet att delta och rösta, antingen personligen eller på elektronisk väg.
 5. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommitténs medlemmar kan företrädas av en part som har fullmakt.
 6. Kommissionen ska genom genomförandeakter upprätta ett standardprotokoll. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 69.[2](#).

Artikel 64

Borgenärskommitténs funktion, rättigheter, skyldigheter och befogenheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommitténs funktion är att under ett insolvensförfarandes gång säkerställa att borgenärernas intressen skyddas och enskilda borgenärer involveras.

Medlemsstaterna ska i detta syfte säkerställa att borgenärskommittén har åtminstone följande rättigheter, skyldigheter och befogenheter:
 - a) Rätt att när som helst höra förvaltaren.
 - b) Rätt att närvara och bli hörd i insolvensförfaranden.
 - c) Skyldighet att ha tillsyn över förvaltaren, bland annat genom att samråda med förvaltaren och informera förvaltaren om borgenärernas önskemål.
 - d) Befogenhet att när som helst under insolvensförfarandet begära relevant och nödvändig information från gäldenären, domstolen eller förvaltaren.
 - e) Skyldighet att ge information till de borgenärer som företräds av borgenärskommittén och rätt att få information från dessa borgenärer.
 - f) Rätt att informeras om och bli hörd i frågor där de borgenärer som företräds av borgenärskommittén har ett intresse, inbegripet frågor om försäljningen av tillgångar utanför den normala verksamheten.
 - g) Befogenhet att begära extern rådgivning i frågor där de borgenärer som företräds av borgenärskommittén har ett intresse.
2. Om medlemsstaterna anförtror borgenärskommittén befogenheten att godkänna vissa beslut eller rättshandlingar ska de tydligt ange de frågor i vilka ett sådant godkännande krävs.

Artikel 65

Utgifter och ersättning

1. Medlemsstaterna ska ange vem som ska stå för de utgifter som borgenärskommittén ådrar sig vid utövandet av sin uppgift enligt vad som avses i artikel [64](#).
2. Om de utgifter som avses i punkt 1 bärs av insolvensboet ska medlemsstaterna säkerställa att borgenärskommittén registrerar sådana utgifter och att domstolen har befogenhet att begränsa omotiverade och oproportionerliga utgifter.

3. Om medlemsstaterna tillåter att borgenärskommitténs medlemmar får arvode och ett sådant arvode betalas av insolvensboet ska de säkerställa att arvodet är proportionellt till den uppgift som medlemmarna utför och att borgenärskommittén registrerar det.

Artikel 66

Skadeståndsansvar

Borgenärskommitténs medlemmar är undantagna från individuellt ansvar för sina handlingar i egenskap av medlemmar av kommittén, såvida de inte har gjort sig skyldiga till grov vårdslöshet eller bedrägligt beteende, avsiktlig försummelse eller åsidosättande av förvaltaruppdraget gentemot de borgenärer som de företräder.

Artikel 67

Överklagande

1. Om medlemsstaterna anförtror borgenärskommittén befogenheten att godkänna vissa beslut eller transaktioner ska de också föreskriva en rätt att överklaga ett sådant godkännande.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att överklagandeförfarandet är effektivt och snabbt.

Avdelning VIII

ÅTGÄRDER FÖR ATT ÖKA INSYNEN I NATIONELL INSOLVENSLAGSTIFTNING

Artikel 68

Faktablad med relevant information

1. Medlemsstaterna ska inom ramen för den europeiska e-juridikportalen tillhandahålla ett faktablad med relevant information om vissa delar av nationell lagstiftning om insolvensförfaranden.
2. Den relevanta information som avses i punkt 1 ska vara korrekt, tydlig och ska inte vara vilseledande samt presentera fakta på ett balanserat och korrekt sätt. Innehållet ska vara förenligt med annan information om insolvens- eller konkurslagstiftning som ges inom ramen för den europeiska e-juridikportalen i enlighet med artikel 86 i förordning (EU) 2015/848.
3. Faktabladet med relevant information ska
 - a) utarbetas och inges till kommissionen på ett av unionens officiella språk senast den [sex månader efter tidsfristen för detta direktivs införlivande],
 - b) ha en längd på högst fem A4-sidor i utskrivet format, med tecken av läsbar storlek,
 - c) vara skriven på ett klart, icke-tekniskt och begripligt språk.
4. Faktabladet ska innehålla följande avsnitt i följande ordning:
 - a) Förutsättningar för inledande av ett insolvensförfarande.
 - b) Regler om hur fordringar ska anmälas, styrkas och godtas.

- c) Regler om rangordningen av borgenärers fordringar och fördelning av intäkter från den realisering av tillgångar som följer av insolvensförfarandet.
 - d) Insolvensförfarandenas genomsnittliga rapporterade längd, enligt vad som avses i artikel 29.1 b i direktiv (EU) 2019/1023⁴³.
5. Det avsnitt som avses i punkt 4 [a](#) ska innehålla
- a) en förteckning över personer som kan begära att ett insolvensförfarande inleds,
 - b) en förteckning över förutsättningar för inledande av ett insolvensförfarande,
 - c) var och hur en begäran om inledande av ett insolvensförfarande kan lämnas in,
 - d) hur och när en gäldenär ska underrättas om inledande av ett insolvensförfarande.
6. Det avsnitt som avses i punkt 4 [b](#) ska innehålla
- a) en förteckning över personer som kan anmäla en fordran,
 - b) en förteckning över villkoren för att anmäla en fordran,
 - c) tidsfristen för att anmäla en fordran,
 - d) uppgift om var man kan finna formuläret för att anmäla en fordran, i tillämpliga fall,
 - e) uppgift om hur och var man anmäler en fordran,
 - f) uppgift om hur en fordran bekräftas och godtas.
7. Det avsnitt som avses i punkt 4 [c](#) ska innehålla
- a) en kortfattad beskrivning av hur borgenärers rättigheter och fordringar rangordnas,
 - b) en kortfattad beskrivning av hur intäkter fördelas.
8. Medlemsstaterna ska uppdatera den information som avses i punkt 4 inom en månad efter ikraftträdandet av de relevanta ändringarna av nationell lagstiftning. Faktabladet ska innehålla följande uttalande: ”Detta faktablad är korrekt den [*dagen för inlämnande av information till kommissionen eller dagen för uppdateringen*].”
- Kommissionen ska se till att faktabladet översätts till engelska, franska och tyska eller, om faktabladet utarbetas på ett av de språken, till de andra två av dessa språk, samt görs tillgängligt för allmänheten på den europeiska e-juridikportalen, i avsnittet om insolvens/konkurs för varje medlemsstat.
9. Kommissionen ska ges befogenhet att genom genomförandeakter ändra formatet för faktabladet eller utvidga eller begränsa omfattningen av den tekniska information som ges däri. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 69.[2](#).

⁴³ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023 av den 20 juni 2019 om ramverk för förebyggande rekonstruktion, om skuldavskrivning och näringsförbud och om åtgärder för att göra förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning effektivare samt om ändring av direktiv (EU) 2017/1132.

Avdelning IX

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 69

Kommitté

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté för rekonstruktion och insolvens (*kommittén*) som avses i artikel 30 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 70

Översyn

Kommissionen ska senast den [5 år efter tidsfristen för detta direktivs införlivande] lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen och effekterna av detta direktiv.

Artikel 71

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den [2 år efter ikraftträdandet] sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 72

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den [...] dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 73

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar

Ordförande

[...]

På rådets vägnar

Ordförande

[...]